

Boldogházi ÍREK

*Jászboldogháza Község
időszakos lapja*

**POLGÁRMESTERI
H I V A T A L**
5144 Jászboldogháza
Rákóczi u. 27.
Tel.: 06 (57) 460-023
faluuj sag@jaszboldoghaza.hu
www.jaszboldoghaza.hu

2012. SZEPTEMBER

13. ÉVFOLYAM

4. SZÁM

250 Ft

ÉVNYITÓ

„Munkába állnak” az első osztályosok

„Az alkotó élet titka az, hogy a felnőttkorban is megőrizzük a gyermekkor szellemét.”

Thomas Huxley

A TARTALOMBÓL

Polgármesteri tájékoztató
Augusztus 20-a ünnepe
Faluszépítők a Trió rádióban

2. old.
4. old.
6. old.

Emlékezés
Új híd a Tápión
Múltidéző

14-17. old
26. old
30. old

Polgármesteri tájékoztató

Az összefogás településünk erőssége

Ebben az évben már sokszor bebizonyosodott, hogy összefogással milyen nagyszerű dolgok valósíthatók meg. Gondolok itt elsősorban a település civil szervezeteire és a rendezvényekre. Visszatekintve a **Strandnyitó Civil Napra**, melynek megszervezésében az önkormányzat mellett minden civil szervezet részt vett; **az augusztus 20-án rendezett ünnepségre** a Tájház udvarán, melyet az Ezüstkör Nyugdíjas Egyesület és a Faluvédő és Szépítő Egyesület szervezett, vagy az **Elszármazottak Baráti Találkozója**ra, melyet már hagyományosan a nyugdíjasokkal együtt szerveznek, mindegyik nagyszerű közösségi eseménye volt Jászboldogházának. Ezek megvalósításának alapja az is, hogy olyan példamutató csoportok működnek nálunk, mint az Árvalányhaj néptáncegyüttes, a Csillagvirág asszonykórus és az Aratócsapat. Nagy öröm számomra, hogy az elmúlt években megalakultak, működnek, és hagyományörző tevékenységükkel másokat is „megfertőznek”. Jó példája ennek az óvodában – iskolában alakult táncsoprtok, akik az előadás örömet mindig könnyen ragasztják át a közönségre. Ezúton is köszönöm Mindannyiuknak a munkáját és fáradozását, hogy rendezvényeinkre ilyen nivós műsorral készülnek.

Az összefogást erősíti közöttünk az is, hogy ebben az évben nagyon sok pályázati projektet az önkormányzattal együttműködve sikerül megvalósítani, melyeket örömmel támogatunk, hiszen mindegyik közcél, jó célt szolgál, a település fejlődéséhez járul hozzá.

- ♦ Véget ért az idei strandszezon. Szerencsére zökkenőmentesen és biztonságosan tudtuk ebben az évben is üzemeltetni Strandfürdőnket. Az idei év az előbbiekhöz képest nagyobb forgalmat hozott, örülök, hogy egyre több helyi lakos is rendszeres vendége a fürdőnek. Pontos adatokkal később szolgálhatunk.
- ♦ A nyár folyamán átszervezésre került a nevelési – oktatási célokra fenntartott közös oktatási társulásunk. A jászalsószentgyörgyi iskola kilépése után, 2012. szeptembertől decemberig 2 általános iskolával és 3 óvodával működik tovább a társulás. Ez egyébként mindegyik résztvevő számára anyagilag pozitív változással jár. 2013. január 1-től a fenntartói jogokat át kell adnunk a Kormányhivatalnak, a részletekről a későbbiekben tudjuk tájékoztatni a Tisztelt Lakosságot.
- ♦ A közigazgatás területén is érintenek bennünket változások 2013. jan. 1-től. Ennek pontos meghatározása a napjainkban is tárgyalt új Önkormányzati törvény alapján valósul meg. A Kormányhivatal tájékoztatása szerint bízhatunk a legoptimistább verzió megvalósulásában, mely szerint egy másik településsel Közös Önkormányzati Hivatal felállítása szükséges, közös jegyzővel. Ez gyakorlatilag nálunk már most is hasonlóan működik. A jelenleg nálunk lévő feladatok közül csak minimális kerül átszervezésre, tehát további létszámleépítést nem kell terveznünk. Ennek megvalósítására az őszi törvénymódosítás teheti rá a pontot.

Szűcs Lajos
polgármester

Tájékoztató

Önkormányzati ülésekről, aktualitásokról

Jászboldogháza község Önkormányzatának Képviselő-testülete **Bózsó László, Kelemen Márta, Kelemen Péter és Kispálné Baranyi Aranka** lakosok részére „Jászboldogháza községért” kitüntető díjat adományozott.

A kitüntető díj átadására a 2012. június 2-án megrendezett Civil Napon került sor.

Bózsó László

Három civil szervezetnek is oszlopos, élenjáró tagja, a Polgárőrségnek, a Faluvédő és Szépítő Egyesületnek, és az „Ezüstkör” Nyugdíjasok és Magányosok Egyesületének. Szabadidejének feláldozásával önként, fáradhatatlanul és szolgálatkészen végzi a civil tevékenységet. Az egyesületek által szervezett munkában és programokon mindig részt vesz, az ad neki erőt, hogy a település és a lakosság érdekében dolgozzon.

Kelemen Márta és Kelemen Péter

A házaspár sok éven át sikeresen vezette az Árvalányhaj néptáncsoprtot. Számos rendezvényen magas színvonalon képviselték községünket hazánkban és határainkon túl. Sokat tettek a népi hagyományok ápolásáért és a néptánc megszerettetéséért. Önzetlen és lelkiismeretes, több éves munkájukkal emelték a település kulturális és közéleti színvonalát.

Kispálné Baranyi Aranka

A Polgárőrség alapító tagja 1996 óta. Önkormányzati képviselőként több cikluson keresztül aktívan tevékenykedett. Sokáig segítette az Egyházközség működését. Lelkesen végzi a település múltjának kutatását és feldolgozását, részt vesz a kiadványok készítésében, épített örökségünk megőrzésében.

Egyházi ünnepünk

Egy kevésbé ismert egyházi ünnep: Szent Őrzőangyalok Ünnepe: október 2.

A Trienti zsinat rendeletéből a Katekizmus tanítja: gondos szülő védő vezetőt biztosít az útra gyermeke mellé, a menyeyei Atya is ezt teszi a veszedelmek ellen.

A Római Katekizmus az angyalokról azt mondja: az angyalok szellemi teremtmények, szünet nélkül dicsőítik Istent, és szolgálják az üdvözítő tervét, körülveszik Krisztust, akit üdvözítő küldetésében szolgálnak.

Az ünnep hódolat Istennel szemben, aki szeretetből angyalát küldi szolgálatunkra és védelmünkre. Az ünnep ezen kívül erősíti és elmélyíti bennünk az őrangyal iránti hitet és öntudatot. Növelnie kell bennünk önmagunk és társaink lelkének megbecsülését is, hiszen Isten is egy tiszta, szent angyal által őrizteti azt. Az ünnep Spanyolországban keletkezett és a 16. században jutott át Franciaországba. V. Pál pápa szeptember első vasárnapjára, X. Kelemen pápa a Szent Mihály ünnepe

utáni első szabadnapra, végül X. Piusz pápa október 2-ára helyezte az ünnepet.

Napi jó feltétel: Angyalként élj: dicsőítsd Istent és szolgálj Neki!

Fohászok az őrangyalhoz:

1. Istenünk, te határtalan gondviselő szeretettel szent angyalokat rendeltél, hogy őrizzenek minket. Add meg könyörgő híveidnek, hogy az ő pártfogásukat mindenkor érezzük, és társaságuknak örökké örvendezzünk. A mi Urunk, Jézus Krisztus által. Amen. (Az egyház könyörgése)

2. Isten angyala, szent őrzőangyalom, reád bízott engem az égi irgalmom. Világosíts, őrizz, vezérelj és kormányozz e napon.

Amen.

Hírek a világegyházból

XVI. Benedek pápa a II. Vatikáni Zsinat megnyitásának 50. évfordulója alkalmából a 2012. október 11. és 2013. november 24., Krisztus király ünnepe közötti időszakra meghirdette a hit évét.

Ötven éve, 1962. október 11-én, nyitotta meg boldog XXIII. János pápa a II. Vatikáni Zsinatot. Ugyancsak ezen a napon adta ki boldog II. János-Pál pápa

20 évvel ezelőtt a *Katolikus Egyház Katekizmusát*, ami egy olyan dokumentum, amely a II. Vatikáni Zsinat hiteles gyümölcse, s ami „a hit szépségét és erejét mutatja be minden hívőnek.” (P.F. 4.p.)

Ez az időszak segíteni akar abban, hogy újra megtérjünk az Úr Jézus Krisztushoz, és újra fölfedezzük a hitet, hogy az Egyház minden tagja a feltámadott Úr hiteles és örvendező tanúja, a szó eredeti értelmében katekéta, (a gör. *katékheó*, 'értésíteni, elbeszélni, hírül adni, tanítani' szóból) legyen a mai világban, s így képesek legyünk utat mutatni sokaknak, akik keresik a „hit kapuját”.

Segít abban, hogy megújuló örömteli igaz lelkiülettel éljük meg és adjuk tovább az Urunk Jézustól kapott Örömhírt:

- a **hitben** kötött szövetség által, amelyben engedelmes választ adunk Istennek,

- az **imában** látva, szemlélve, szeretve Jézust,

- az első pünkösdtől újra és újra megélve eljutni az Atyához a **Szentlélek** által.

A „*Porta fidei*” apostoli levelét így kezdi a Szentatya: «A „hit kapuja” (v.ö.: *ApCsel 14,27*), amely bevezet minket az Istennel való életközösségre, és lehetővé teszi a belépést az

Egyházba, mindig nyitva áll előttünk. Akkor tudjuk átlépni a küszöbét, ha Isten Igéje elhangzik, és a szív enged a kegyelem formáló erejének. Belépni ezen a kapun azt jelenti, hogy életre szólóan útra kelünk. Ez az út a keresetséggel kezdődik. » (PF 1.p.)

A keresetségben az egyház tagjává leszünk, az egyház által, pedig Istennel és egymással kerülünk mélyebb kapcsolatba. Istennel való kapcsolatunk mély, bensőséges, meghitt kapcsolattá csak úgy alakulhat, ha szívünkben IGEN -t mondunk Istennek, és ha ápoljuk ezt a kapcsolatot:

a Szentírás olvasásával, átgondolásával megismerjük Isten ígét tanulmányozzuk Egyházának tanítását (Zsinati dokumentumok, Katolikus Egyház Kompendiuma) és így növekedünk a hitben.

A Hit éve mindenekelőtt támaszt kíván nyújtani a híveknek, akik a mindennapok fáradozásai közepette meggyőződéssel és bátran ajánlják életüket Jézus oltalmába.

Június 21-én, a Szentszék sajtótermében mutatták be a hamarosan elkezdődő tematikus év programját. A sajtótájékoztatón bemutatták a hit évének logóját, amely egy hullámokon ringó bárkát ábrázol az Egyház jelképeként. A főárboc egy kereszttel, amelynek vitorláit dinamikus jelekkel Krisztus IHS monogramja alkotja. A vitorlák mögött a napot láthatjuk, amely a monogrammal együtt az Eucharisziára utal.

Az esemény hivatalos, latin nyelvű himnusza is elkészült: refrénje fohász az Úrhoz, hogy mindnyájunkban növelje a hitet: **Credo, Domine, adauge nobis fidem.** Szeptember elején jelenik meg több nyelven a lekipásztori segédkönyv, amelynek címe: *Hogyan éljük meg a Hit évét?* Célja, hogy elkísérje a plébániai közösségeket, és mindenkit, aki csatlakozni kíván a Credo-ban megvallottakhoz.

Bóta Mizsei Ilona

Gondolatok a kenyérről

A kenyér a legfontosabb erőforrásunk. Aki a kenyérnek híjával van, az mindennek híjával van. A Krisztustól tanult imában a „mindennapi kenyér” magában foglal mindent, amire szükségünk van. Jézus a kenyeret használta önmaga ajándékozásának jeléül.

A mindennapi életben sokszor jellemzünk úgy egy helyzetet, hogy „milyen ízt ad a kenyérnek”. A Bibliában több megjegyzést találunk, hogy valaki a „könnyek”, vagy a „szorongás”, vagy a „hamu” kenyerét eszi. Aki viszont örül, az örömben eszi kenyerét. A bűnösről azt mondjuk, hogy a „gonoszság” vagy a „hazugság” kenyerét eszi.

Az édenkerti bűnbeesés után az embernek arca verejtékével kell ennie kenyerét. A kenyér bősége a jólét jele, a kenyér szűke pedig a szegénységé. Sok bibliai kép mutatja, hogy az ember rászorul Isten adományára, a kenyérre. Amikor éhínség után kenyeret kap az ember, nem arra gondol, hogy véget

ért a nélkülözés, hanem hogy újra reátekintett az Isten.

Jézus buzdítja tanítványait, hogy kérjék a mindennapi kenyeret, mint édes gyermekek, akik bizalommal várnak mindent mennyei Atyjuktól. A katolikus hívők, amikor magukhoz veszik a Szent Kenyeret, Krisztus Testét, akkor az Istennel való legbensőségesebb viszonyt élik át.

Isten iránti hálánk jeléül megszenteltük az új kenyeret. De ennek a hálának nem szabadna augusztus 20-ára korlátozódnia. Ahogy a kézfogás nem csupán mutatja, hanem meg is valósítja, életi a barátságot, úgy kellene visszahoznunk azt a szokást, hogy mielőtt megszegjük a kenyeret, keresztet rajzoljunk rá, és ezzel ne csak mutassuk, hanem éltsük is lelkünkben a hálát Isten minden adományáért.

*Csergő Ervin
plébános*

CIVIL SZERVEZETEK

Augusztus 20-a ünnepe

Ezen írásunkkal adjuk tudtára mindenkinek, hogy az Úrnak 2012. esztendejében, Jászboldogháza község Tájházában Isten kegyelméből együtt ünnepelhettük az Államalapítás és az új kenyér ünnepét; így kezdődött az az oklevél, melyet az augusztus 20-i ünnepség legaktívabb résztvevői kaptak a Tájházban, azon az ünnepi rendezvényen, melyet az Ezüstkor Nyugdíjasok és Magányosok Egyesülete és a Faluvédő és Szépítő Egyesület közösen valósított meg. Ez volt az első közösségi program a Tájház udvarán, ami a nagy meleg ellenére igen sok látogatót vonzott a hangulatosan földszített környezetbe.

A köszöntőket követően, a magyar és székely himnusz eléneklése után Csergő Ervin plébános úr megszentelte az új kenyeret, amit Nagy Albert jászkapitány úr szegett meg, majd körbe kínáltuk minden kedves vendégnek.

Együtt ünnepeltünk, megtelt étellel a Tájház udvara. Szörös Boglárka előadásában egy nagyon szép aratóverset hallhattunk, melyet a közönség nagy tapsal köszönt meg. Ezután bemutatkoztak a Hármas Kerületek kézi aratóversenyé-

nek résztvevői. A nyugdíjasokból álló boldogházi csapat ez évben különdíjban részesült Jászberényben. Viseletbe öltözve, kaszával, gajmóval, vizeskannával, nótaszóra vonultak fel.

Aratóreggelit is hoztak magukkal, amit végül kínálásra ajánlottak fel az ünneplő közönség részére.

Ezt követően került sor egy nagyon kedves, jó hangulatú műsorszámra. Az egyre sokoldalúbb Csillagvirág felnőtt kórus előadásában az alkalomhoz illő dalokat, nótákat hallottunk.

Különlegesség volt, hogy a kórust első alkalommal kísérte a helyi, 31 éves múltra visszatekintő Nyugdíjas Zenekar.

Nagy sikerrel lépett színpadra - azaz a pajta előtti gyepre - rendezvényünkön az általános iskola néptáncscsoportja is. A táncot Kocsánné Kuli Orsolya tanította be. Itt szeretnénk megköszönni Orsolya és a gyerekek munkáját, táncszeretetét, azt, hogy a nyári szünetben is szántak időt a próbára. Büszkék vagyunk rájuk! A kistáncosok nagy értéket képviselnek, bennük látjuk az utánpótlást, hogy egyszer majd a

helyi huszonéves fiatalokból álló nagyszerű néptánc-együttes, az Árvalányhaj nyomdokaiba lépnek.

A kicsik után jöttek Ők, a nagyok. Az Árvalányhaj néptáncgyüttes műsorát Rác Máté egy nagy sikerű tréfás jelenettel kezdte, aztán pedig a táncsoport fergeteges műsorát láthattuk, amit többször visszatapsolt a lelkes közönség. Arra gondoltunk, egyszer lehet még Boldogházán Néptánc találkozó is, talán épp a Tájház udvarán, s milyen szép lenne, ha Jászboldogházát két nagyszerű csapat is képviselné!

Ugyancsak nagy sikere volt a délután folyamán a Ki mit süt? régi hagyományos sütemények kóstolással egybekötött bemutatójának, ahol minden sütögető a saját süteményét kínálta körbe.

A rendezvényt színesítették jelenlétükkel ügyes kezű kézműveseink, akik vásárral egybekötött bemutatót tartottak. A gyermekek sem unatkoztak, ügyességi versenyen vehettek részt. A nótakedvelők pedig Fazekas Rozika műsorát élvezhették, együtt énekelve az ismerős dalokat, nótákat a boldogháziak körében igen népszerű énekesnővel. Az estébe hajló ünnepi programot jó hangulatú Táncházzal zártuk.

Ezúton is köszönjük a lakosok önzetlen felajánlásait és segítségét, ami tovább növelte az összefogásáról messze földön híres kis községünk jó hírét. Az ünnepi kenyeret Jó Kovács Balázs alpolgármester úr ajánlotta fel, támogatását, segítségét köszönjük.

Miután az új kenyeret ünnepeltük, stílszerűen zsíros kenyérrel kínáltuk vendégeinket, amihez a házi zsírt, hagymát, paprikát, paradicsomot, stb., sőt még házikészítésű sajtot is a lakosok ajánlották fel. Abban is próbáltunk hagyományosak lenni, hogy mint régen, szörpöt készítettünk szódával és málnaszörppel. Szódát kaptunk Juhászné Terikétől, Kőhidi Györgytől és Bózsó Lászlótól, a lakosság jóvoltából háziszörpöt is tudtunk kínálni. Szűcs Lajos polgármester úr 20 liter bort ajánlott fel, a borból készült fröccsnek is nagy sikere volt. Velkei Csabáéktól 10 liter tejet kaptunk, amiből az aratóreggelihez Berkó Sándorné Marika néni finom sajtot készített. Szűcs Gergő szalmabálákat ajánlott fel, amivel még hangulatosabbá tudtuk, varázsolni az ünnepség helyszí-

Üde színfoltja volt az ünnepségnek a gyermek táncsoport, sok-sok tapsot kaptak kedves műsorukért.

Az Árvalányhaj Táncgyüttes fergeteges műsora ismét nagy sikert aratott.

nét. Bábosik István és felesége pedig több zsák főznicával lepte meg az ünnepelő közösséget, amit helyben főztek meg és kínáltak körbe.

Megható volt, hogy ilyen sok ember segített minket, köszönjük a felajánlásokat, a kétkezi munkát, a szervezésben és az ünnepi műsorban való részvételt.

A rendezvényről készült fotók megtekinthetők Jászboldogháza honlapján. A fotókat Babinyecz János és Kispálné Baranyi Aranka készítette – köszönet érte. Az alkalomhoz illő zenét Szöllősi Béla biztosította a rendezvény ideje alatt, köszönjük neki.

Kedves boldogháziak! Az augusztus 20-i rendezvény hagyományteremtő céllal jött létre, közös összefogással és nagy lelkesedéssel készültünk rá. Ajándéknak szántuk Önöknek sok szeretettel, s úgy érezzük, a visszajelzések is azt bizonyítják, hogy szívesen fogadták, ami biztatást jelent számunkra a további hasonló rendezvényekhez.

Ezüstkor Nyugdíjasok és Magányosok Egyesülete

és a Faluvédő és Szépítő Egyesület vezetősége

A Csillagvirág kórust először kísérte a Nyugdíjas Zenekar. Jól megválasztott dalaikkal még szebbé, hangulatosabbá tették a közös ünnepet a Tájház udvarán.

A Trió rádió interjúja Szűcs Gergelynével, a Faluvédő és Szépítő Egyesület elnökével

Elhangzott: 2012. július 22-én a
Napról napra című vasárnapi magazinban

Jászboldogházán a Civil Napon adták át ünnepélyes keretek között a megszépült gyógyszerertári parkot. A Faluvédő és Szépítő Egyesület az önkormányzat anyagi támogatása mellett lakossági felajánlások segítségével valósította meg a beruházást. Szűcs Gergelyné egyesületi elnökkel beszélgettünk.

A riporter: Kis-Némethné Király Éva szerkesztő-műsorvezető:

- Jászboldogházán a Faluvédő és Szépítő Egyesület nagy fába vágta a fejszét, ha stílszerűen akarok fogalmazni, hiszen a gyógyszerertárt környékének felújítására vállalkoztak. Itt köszönhetem a telefonvonal végén az egyesület elnökét Szűcs Gergelyné, jó napot kívánok. - Köszöntöm a Trió Rádió hallgatóit. A Jászboldogházi Faluvédő és Szépítő Egyesület 2012-ben legfőbb céljául tűzte ki a közösségi Gyógyszerertár környezetének felújítását. A 2011-ben kapott önkormányzati támogatás és a lakossági felajánlások lehetővé tették a park kialakítását, és azt, hogy községünkben először a gyógyszerertárnál valósulhasson meg az akadálymentesítés. Gyógyszerertárunk 1974-ben épült. Akkoriban az 5 ezer fő alatti településeken nem engedélyezték gyógyszerertár építését, de az egykori tanácselnök közbenjárásával és a lakosság jelentős társadalmi munkájával mégis létrejöhett, és már évtizedek óta szolgálja a település lakóinak egészségét. A gyógyszerertár előtti parkot a Civil napon avattuk fel, ahol sor került a gyógyszerertári szobor és az emléktábla leleplezésére is. Szép gesztusként meghívást kapott valamennyi itt dolgozó gyógyszerész az ünnepségre. Úgy érzem gazdagodott községünk, létrejött valami szép, maradandó - mindenki öröme.

- Amikor arra vállalkoztak., hogy kitűzzék a célt, mi mindent tudnak megszépíteni, miért éppen a gyógyszerertárra esett a választásuk?

- Úgy gondolom, egy gyógyszerertárnak igen fontos szerepe van a község életében. Közös elhatározásunk volt, hogy ezt a tervünket megvalósítsuk.

- Szeretnénk egy kicsit bemutatni az egyesületet. Eredményeikről fogunk majd beszélni. Mikor alakult az egyesület elnök asszony?

- Egyesületünk 1999-ben kezdte meg működését. 2009-ben újjá szerveződött, és új vezetőséget választott, azóta én látom el az elnöki tisztséget.

Tevékenységünk a községért végzett önzetlen munkán alapul, melynek célja, hogy olyan fejlesztéseket hajtsunk végre, amelynek következtében lakóhelyünk egyre vonzóbbá válik. Fontos feladat településünk természeti és épített környezetének védelme, a jársági tájhoz, történelemhez, településszerkezethez illő fejlesztése, a helyi hagyományok, és a kultúra feltámasztása. Szimpatikus, virágos, rendezett környezetű települést szeretnénk létrehozni. Célunk, hogy a lakosok jól érezzék magukat Boldogházán, szívesen térjenek haza, szeressenek itt élni. Továbbá szeretnénk, ha az idelátogatók, mintegy ékszerdobozt fedez-

nék fel községünket, vinnék hírünket, és szívesen térnének vissza családjáikkal, barátaikkal.

- Jelenleg hány fős tagsága van az egyesületnek?

- Jelenleg 30 tagunk van, 15 fő akire mindig számíthatok. Munkahely, család mellett nehéz bekapcsolódni a folyamatos tevékenységbe, de mindenki ott segít, ahol tud. Van, aki ötleteivel, van, aki kétkezi munkával.

Nemrég mondta valaki, hogy a Falu-

védő és Szépítő Egyesület egy családdá vált. Nagyon megható, hogy egy kívülálló így lát minket. Igen, a hasonló gondolkodás, a közös munka, a tenni akarás, az egymásra odafigyelés, összekovácsolja az embereket, hiszen így lehet előre jutni, eredményt elérni. Örülünk, hogy kicsiny településünkért tehetünk. Akik megtapasztalták munkánk örömet, szépségét, ragaszkodnak az egyesülethez, sőt vannak, akik keresik a lehetőséget, hogyan lehetnének ők is tagok. Egyik kedves lakos, aki nem rég csatlakozott hozzánk azt mondta, ő azért lett tag, mert *ennek a munkának értelme van*. Olyan célokat tűztünk ki magunk elé, amelyek egész évben folyamatos munkát igényelnek. Jó munkakapcsolatot alakítottunk ki az önkormányzattal és a községben működő civil szervezetekkel is. A lakosság nyitott az ötleteinkre, elfogadja munkánkat, megszokta, hogy itt is, ott is felbukkan a kis csapatunk, virágot ültetünk, kapálunk, locsolunk, festünk, meszelünk, programot szervezünk, nem csak a parkokat, hanem a hagyományokat, a kultúrát is ápoljuk.

- Tulajdonképpen működésük 3 fő területét meg is fogalmazta az elnök asszony: a kulturális örökség megóvása, kulturális tevékenység és a környezetvédelem. A mai beszélgetés apropója, hogy a gyógyszerertár környékét felújították, megszépítették, emléktáblát avattak, de az egyesület múltját tekintve több eredménnyel is büszkélkedhet, mit emelne ki elnök asszony?

- Újjászerveződésünk óta első megvalósított célunk 2010-ben a hajdani központi iskola, jelenleg Fajtakísérleti Állomás néven ismert épület környezetének felújítása, parkos emlékhellyé avatása volt, melyet a Boldogházáról Elszármazottak Baráti Társaságával és az Önkormányzattal közösen valósítottunk meg. Azóta is ápoljuk, gondozzuk a parkot.

- 2011, az önkéntesség európai éve volt, részt vettünk országos felhívásra a vasútállomásokat megszépítő programban, ahol a jelentkező 22 állomás közül a versenyt a mi csapatunk nyerte. Ez a program az idén is folytatódott, *Fogadj örökre egy állomást* címmel. Természetesen csatlakoztunk, az eredmény magáért beszél. Reméljük, hogy egy tiszta, gondozott, virágos, vasútállomás az utasokat és a lakosságot is a kulturált környezet fenntartására ösztönözi.

- *Szép udvar és Szép utca* versenyt szerveztünk már harmadik éve nagy sikerrel, a szép udvar versenybe ez évben a település környéki tanyákat is bevontuk. Esélyes volt

mindenki aki, aki különös gondossággal ügyel családi házának, illetve tanyája udvarának rendben tartására, virágosítására. A nyertes ingatlanok tulajdonosait egy *Szép udvar* feliratú, falra helyezhető kerámia táblával díjaztuk, a nyertes utca jutalma pedig *Jászboldogháza szép utcája*, feliratú virágos elismerő tábla, amit ki lehet helyezni az utca végére.

- 2011-ben sorozatot indítottunk a kéthavonta megjelenő Boldogházi Hírekben *Régen volt, hogy is volt* címmel, melyben régi tanyasi történeteket, szokásokat, visszaemlékezéseket mutatunk be a helyiek segítségével.

- Tavaly advent utolsó vasárnapján legszebb álmunk vált valóra: A Jászboldogházi Faluvédő és Szépítő Egyesület különleges ajándékkal lepte meg a falu lakóit. Advent utolsó vasárnapján közös karácsonyváro ünnepségre hívta a boldogháziakat – hagyományteremtő szándékkal. A település főtere valódi kis karácsonyi faluvá változott erre a napra. A Faluszépítők ajándéka láthatóan utat talált a jelenlévők szívéhez, s bizonyára magukkal vitték ennek a szép napnak a hangulatát, emlékét, az otthoni ünnepváráshoz. Szeretnénk az idén is hasonlót nyújtani a kedves érdeklődőknek.

- *Nagyon sok* tartalmas, *maradandó dolgot tudtak létrehozni az elmúlt időszakban, de egy egyesület, főként egy ilyen aktív, lelkes egyesület biztosan már azon töri a fejét, hogy milyen kitűzött célt érdemes most elérni és megvalósítani. Mi mindent szeretnének tehát?*

- Pályázati forrást keresünk, Jászboldogháza múltját bemutató Képes Albumhoz, amelyhez gyűjtjük a régi fényképeket, képeslapokat, a hozzájuk fűződő történeteket a lakosok segítségével.

- Jelenleg útbaigazító, tájékoztató táblák készülnek asztalosaink által, melyek a falu több pontján kerülnek kihelyezésre, jelzik többek között, a községünkbe érkező kedves vendégeknek, hogy merre van a 2010-ben felújított gyönyörű árnyas, ligetes és virágos Strandfürdők, településünk büszkesége.

- A jövőben emléktáblával jelölnénk meg a község legrégebbi utcáját, a Petőfi utcát.

- A település központjában lévő szolgáltatóház környezetének parkosítása is folyamatban van, a munkálatok hamarosan befejeződnek.

- A Tájház udvarán szeretnénk kemencét építeni és ezzel lehetőséget teremteni különböző közösségi programoknak, mint például a hagyományos kenyérsütés. A kemenceépítés megvalósításához a jövőben jótékonysági estet szeretnénk.

- A legközelebbi közösségi programunkat, augusztus 20-ra az új kenyér ünnepére tervezzük. Az Ezüstkor Nyugdíjas Egyesülettel közösen hagyományteremtő céllal szeretnénk egy családias rendezvényt tartani a Tájház udvarán, ahol sor kerülne kenyérszentelésre, kézműves bemutatóra, melyen egy-egy mesterséggel, kézműves tevékenységgel ismertetnénk meg az érdeklődőket, mint például a seprűkötés vagy a kovácmesterség. Ezen kívül kulturális programmal szeretnénk színesebbé tenni a napot, amit végül tervünk szerint tánczással záránk.

Csendes, barátságos vendégszerető település Jászboldogháza, szép rendezett utcák vezetnek, bármerre visz az utunk. Úgy érzem faluszépítőként ez a legnagyobb elismerés. Ezt a munkát csak nagy-nagy szeretettel és odaadással lehet végezni, de megéri a fáradságot, hiszen jó dolog jól tenni.

-Mi pedig nagyon szépen köszönjük, hogy ennyi csupa pozitív dologról tudunk tájékoztatást nyújtani. Itt a Trió rádió hullámhosszán az elmúlt percekben Szűcs Gergelyné a jászboldogházi Faluvédő és Szépítő Egyesület elnökét hallották. További jó és eredményes munkát kívánok önöknek!

Kemence építés

Tisztelt Boldogháziak!

A Faluvédő és Szépítő egyesület, azon fáradozik, hogy megszépítsük a falu több pontját. Kapálunk, festünk, programot szervezünk, most arra gondoltunk, jó lenne élettellel megtölteni a Tájház udvarát.

Szeretnénk kemencét építeni, és ezzel lehetőséget teremteni különböző közösségi programoknak, mint például a hagyományos kenyérsütés.

Mivel pályázati forrás nem áll rendelkezésre, apránként próbáljuk összegyűjteni a rávalót. Gyűjtést szerveztünk, s az a kérésünk, hogy aki tud egy kevés, vagy ha tud, nagyobb összeg felajánlásával támogassa tervünket. A felajánlást a helyi Takarékszövetkezetben a Faluvédő és Szépítő Egyesület számlájára módjában áll megtenni - köszönet érte.

Ezen túl, ha arra kerül a sor, fizikai munkát, kő-

műves munkát és egyéb segítséget is hálásan fogadunk.

Az augusztus 20-i ünnepség alatt kihelyeztünk a Tájházban jelképesen egy malacperselyt. „Felajánlás kemenceépítésre” felirattal, lehetőséget adva arra, hogy aki tudja néhány forinttal segítse a gyűjtést. A szerencsehozó malacpersely a Boldogházáról elszármazottak találkozóján is helyet kapott.

Tisztelettel köszönjük a támogatók felajánlásait, s talán jövőre már az új kemence mellett ünnepelhetünk, és augusztus 20-án az ott sült kenyeret szeghetjük fel.

Köszönettel:

*Faluvédő és
Szépítő Egyesület*

A Polgárőr Egyesület

Országos Polgárőr Nap Jászberényben

2012. június 23-án került sor az Országos Polgárőr Nap megrendezésére Jászberényben. A helyi szervezetünk is részt vett, sajnos kevés létszámmal.

Sok program volt, és neves vendégek közöttük dr. Túrós András, az OPSZ elnöke, dr. Pintér Sándor belügyminiszter. A színpadon különböző műsorok szórakoztatták a közönséget, többek között Mága Zoltán, Sülyi Károly, Nádas György és sokan mások.

Egyéb programok között szerepelt a főzőverseny, melyre kis csapatunk is benevezett.

Kóródi Anita párja, István finom ebédet főzött. Istvánnak köszönhetjük, hogy elhoztuk a főzőverseny II. helyezését, na és persze nekünk is, mert „biztattuk” Istvánt! Több polgárőr napon vettünk már részt, az adott körülményekhez képest a jászberényi kiemelkedett mind közül, hiszen egy gyönyörű környezettel és egy kiváló szervezéssel találkozunk.

*Simon Ottóné
polgárőr*

Elszármazottak találkozója

Ismét „Itthon”

Immáron 11. alkalommal került megrendezésre augusztus utolsó szombatján az elszármazottak találkozója. Több mint 90 községünkől távol lakó barátunk látogatott el hozzánk. Sajnos a nagy melegben, mintegy 10 fő vissza mondta a megjelenést. Összességében így is több mint 170 fő vett részt. A rendezvény a már megszokott mederben zajlott. A köszöntés és a himnusz után az általános iskolások kedveskedtek népi táncsal, szavalattal, majd az ünnepeltek köszöntésére került sor. Veliczkiné Koncsik Icuska szólította sorban az ünnepeltjeinket.

Nagy Lászlóné	Sípos Szeréna	1932.05.13	„Ezüstkor” Nyugdíjas Egyesületének tagja
Sass Lajos		1932.05.16	„Ezüstkor” Nyugdíjas Egyesületének tagja
Vígh Istvánné	Kerekes Margit	1932.06.10	Elszármazottak Baráti Társaságának tagja
Üveges Lajos		1932.08.24	Elszármazottak Baráti Társaságának tagja
Fülöp Olga		1942.01.23	„Ezüstkor” Nyugdíjas Egyesületének tagja
Besenyi Vendel		1942.04.28	Elszármazottak Baráti Társaságának tagja
Muhari Kálmán		1942.05.23	Elszármazottak Baráti Társaságának tagja
Matók Dezsőné	Matók Erzsébet	1942.06.22	„Ezüstkor” Nyugdíjas Egyesületének tagja
Hegyesi Jánosné	Simon Piroska	1942.07.22	Elszármazottak Baráti Társaságának tagja
Rózsa Lajosné	Almási Anna	1942.09.05	Elszármazottak Baráti Társaságának tagja
Kézér Imre		1942.10.21	„Ezüstkor” Nyugdíjas Egyesületének tagja
Eszes Zoltánné	Rácz Erzsébet	1952.03.24	Elszármazottak Baráti Társaságának tagja
Germann Sándor		1952.04.10	Elszármazottak Baráti Társaságának tagja
Eszes Zoltán		1952.06.25	Elszármazottak Baráti Társaságának tagja
Gömöri Piroska		1952.09.16	„Ezüstkor” Nyugdíjas Egyesületének tagja
Fazekas Józsefné	Kövé Ágnes	1952.12.18	Elszármazottak Baráti Társaságának tagja
Csonka-Kis Pál		1962.12.23	Elszármazottak Baráti Társaságának tagja
Csergő Ervin		1962.11.25	plébános

A 19 fő felköszöntött ma is megatódva, könnyeikkel küszködve fújták el a születésnapjuktól az évek múlását jelző gyertyákat. Majd ezt követően a köszönetekre került sor. Baranyi Mihály egy egész birkával, még Erki József 30 liter balatoni borral járult hozzá a rendezvényhez. Nagyon sok tombola tárgy felajánlást is kaptunk úgy a nyugdíjasoktól, mint az elszármazottaktól egyaránt. A Faluvédő és Szépítő Egyesület tagjai közül 6 fő a terítésben is és a tálalásban is részt vett, ami igen nagy segítség volt, hisz egyesületünk tagjainak átlag életkora már több mint 70 év. Köszönet az önkormányzat által biztosított segítségnek is, mert e nélkül a rendezvény meg sem valósulhatott volna.

Fél egy magasságában az ebéd elköltésére került sor, mely most is, mint mindig birkapörkölt volt. A 2 fő igen megdolgozott a „konyhában” az őrült melegben. Személy szerint Káposztás István és Tóth László. Köszönet az odaadó munkájukért. A desszertet most is az Ezüstkor Egyesület tagjai házilag, és nagy-nagy szeretettel készítették.

A rendezvény a kora esti óráig tartott. A búcsúzás most is azzal a jelszóval történt, hogy „Jövőre veletek ugyan ekkor, ugyan itt!”

Remélem így is lesz.

*Orczi Imréné
egyesületi titkár*

Portrék a civil szervezetekből

BOLDOGBT EGYESÜLET

Egy kis jászboldogházi tanyán, a Tápióban születtem 1943. március 25-én. Szüleim szegény parasztok voltak. Az öt évvel idősebb bátyámmal a tőlünk 4-5 km-re lévő tápiói iskolába jártunk. Szerettem iskolába járni, bár télen nagyon fáztam. Másodikos voltam, amikor karácsonyra kaptam 6 db színes ceruzát és egy sima füzetet. Ez volt életem legszebb ajándéka. Gyorsan le is rajzoltam a fenyőfát, amit hozott a Jézuska.

12 éves koromig pástorkodtam, elláttam a jószágokat (sok volt a tanyán), csak utána mehettünk az iskolába. Anyukám beteg lett, és nekem kellett főzni, kenyeret sütni stb.

1950-ben átírtak a pokoltanyai iskolába, mert az valamivel közelebb volt, a vasút mellett jártunk, és ott nem volt olyan nagy sár. Körülbelül egy órába került, míg elértük az iskolát. Sokat tanultam az úton, verseket, és ami fel volt adva házi feladatnak.

Itt végeztem el a 8. osztályt. Nem jelentkeztem továbbtanulni. Ekkor jött el a tanító néni, hogy engedjenek a szüleim képzőművészeti iskolába. De a sok munka miatt nem engedtek. Nagy szükség volt rám otthon.

1958 telén megalakult a Jászboldogházi Aranykalász Tsz, megszűnt a magán birtok. Ezután a tsz-ben dolgoztam, brigádban.

1960-ban alig múltam 17 éves, önálló akartam lenni, ősszel férjhez mentem az első fiúhoz, Kukléta Károlyhoz. Esküvő után egy rossz tanyára költöztünk, közel a tápiói iskolához és a templomhoz. A tanyát rendbe tettük, hogy lakható legyen, itt neveltem jószágokat. A férjem tejes kocsis volt, én meg a kertészetbe jártam. Majd ősszel terhes lettem, és 1962 júliusában megszületett a kisfiam.

Ősszel eladtuk a jószágokat, és vettünk a tápiói vasúti megálló közelében egy szép kis takaros tanyát. Itt végre boldogok voltunk, de ez nem tartott sokáig, mert 1963. március 15-én a nagy árvíz összedöntötte a házunkat. Mindenünk odaveszett, a férjem megfázott, mert derékig gázolt a jeges vízben, hogy legalább a ruhaneműket mentse, behordta a góréba, hogy ne sodorja el a víz. Nagyon megfázott és egy évig volt az újszászi szanatóriumban. Én addig építkeztem, a tanya helyett kaptunk telket és kamatmentes kölcsönt. Az építkezés alatt többnyire én voltam a segédmunkás a mester mellett, mert nem volt pénzünk munkásra. Végül 1963. december 6-án be tudtunk költözni. Ekkor 20 éves voltam. A közelben semmilyen munka nem volt, ezért elmentem Budapestre dolgozni, hogy tudjam törleszteni az OTP részletet. A fiamat a szüleim nevelték. Amikor a Jászboldogházi Radiátor Gyáregység beindult, hazajöttem, és oda mentem dolgozni három műszakba. A férjem 1976-ban egy balesetben meghalt. Nehéz, küzdelmes élet következett.

1976-ban elküldött a Gyáregység üzemi ápolói tanfolyamra

**Balogné
Baranyi Anna**

6 hónapra. Gyakorlaton kórházban voltam, ott nagyon megszerettem ezt a munkát, másokon segíteni. Nagy nehézségek árán 1977-ben áthelyezéssel elmentem a Szolnok Hetényi Géza kórházba, 3 műszakba, mint segédápoló. 1978-tól 1982-ig elvégeztem a szakápolói és asszisztensi iskolát. Itt dolgoztam 1984-ig. A három műszak nagyon megviselt, mert nem tudtam nappal aludni, ezért felmondtam, és kereskedelmi tanfolyamra jártam, közben dolgoztam a Pelikán szállóban, mint szobalány. Amikor végeztem 1985-ben vásároltam Szolnok belvárosában egy szép lakást. Itt nyitottam meg a menyasszo-

nyi ruha szaküzletet. Jól meg lehetett belőle élni. Közben a fiam megnősült, majd katona lett. Mivel erősamú szakközépiskolát végzett, Kecskemétre került repülőgép szerelőnek, itt kaptak lakást, majd megszülettek az unokáim, és én nem láthattam őket. Ezért 1993-ban felszámoltam a lakást és üzletet, Kecskemétre költöztem. Ekkor 50 éves voltam, és nem vettem fel sehová dolgozni. Ebbe a munkanélküliségbe belerokkantam. Mindkét karom lebénult 70%-ban. Budapesten gyógyítottak meg sok-sok fizioterápiával. Sokáig jártam zárandokútra, és új erőre kaptam. A jó Isten megsegített.

2011 februárjában elkezdtem rajzolgatni, festegetni. A képek egyre jobbak lettek. Első nagy munkám a Keresztút volt, jól sikerült. Így kétszer is megfestettem a kecskeméti plébános kérésére A/4-es méretben. Egy hajléktalanszálló kápolnájába került. Időközben szociális gondozásba kerültem, és jártak hozzám a gondozók, látták a festményeimet, és elmondták a nyugdíjas klub vezetőjének. 2011 karácsonyi ünnepségre meghívtak és megkértek, ha van 100 db festményem, vigyem el, és ajándékozzam meg a nyugdíjas

társaimat. Ezt nagy örömmel meg is valósítottam. Ekkor megkért a nyugdíjintézet vezetője, hogy nem tudnék-e festeni egy kiállításra valót, farsangi bálra. Ez nekem nagy örömet okozott. Teljes erővel nekifogtam, napi 12 órát festettem, és február 27-én kész volt 65 db kiállításra való kép, a nyugdíjasok nagy öröme. Ott volt három hónapig. Jöttek más városokból, falvakból is nyugdíjasok. Majd gondoltam egy nagyot, és felhívtam a szülőfalum polgármesterét, hogy ott is szeretném bemutatni a képeimet, és nem zárkózott el. 2012. június 2-án a Civil napon otthon is bemutathattam a munkáimat. Ez volt életem egyik legboldogabb napja. Pár hónapja van mentorom, egy festő és grafikus művész, de vannak pléh keresztjei is a vidékeken. Sokat tanulok tőle, elkísért a kiállítást megnyitni is. Azóta többen felkértek, hogy bemutassam a képeimet. Most egészen új sorozattal indulok, „más stílusban” festek.

*Balogné Baranyi Anna
BOLDOGBT tagja*

POLGÁRŐR EGYESÜLET

Simon Ottóné vagyok. Pedagógus családban nőttem fel, vallásos nevelést kaptam, mivel édesapám kántor – tanító volt. 14 éves voltam, a 8. osztályt éppen befejeztem, amikor édesapám lebetegedett annyira, hogy egy éven át táppénzen volt, majd leszálalékolták. Négyen voltunk testvérek, minden pénzre szükség volt, így elmentem dolgozni 14 évesen, munkakönyv nélkül. Egy állami gazdaságban kaptam munkát. Nyáron a kukoricát öntöztük öntöző csövekkel, és még sorolhatnám, hiszen a gépesítés még nagyon gyerekcipőben járt ebben az időben. Mellette sokat éheztem, megtapasztaltam mit jelent két –három napon át nem enni, csak vizet inni. Szívesen ültem volna én is az iskolapadban ősszel, mint a többi gyerek ebben a korban, de erről álmodni sem mertem.

Látták, hogy szorgalmasan dolgozom, így 17 évesen gátőri munkát bíztak rám, hiszen akkoriban a gazdaságokban az öntözés végett a csatornák megteltek vízzel, és a gátszivárgást kellett ellenőriznem, a tiltókat szabályozni és ami ezzel járt. Sokat gyalogoltam a gátakon, de csak nappal, mert nem töltöttem be a 18. évemet. Eljött az ősz, és azért, hogy tovább tudjanak foglalkoztatni, tehénistállóba kerültem „naposnak”. A munkát soha nem szégyelltem, bár sokat megkaptam, hogy „tanító lánya” mit keres itt, miért nem tanul tovább.

Majd miután munkakönyvet kaptam Jászberényben a Hűtőgépgyár 2. sz. hűtőszekrény üzemében kerültem a hűtőszekrény szalagra, ahol három műszakban dolgoztam. Iskoláimat munka mellett végeztem, de ezeket már Szolnokon, mert időközben elköltöztünk. Később Szolnokon a bíróságon dol-

goztam büntető ügyszakban tisztviselőként, ahol további tanfolyamokat tettem. Büntető tárgyalásokon jegyzőkönyvet vezettem, és bíró melletti feladatokat láttam el. A munkámat nagyon szerettem, 25 évet töltöttem le itt, majd nyugdíjba is a bíróságról jöttem 2007-ben 40 éves munkaviszonnyal. Munkahelyemmel a kapcsolat nem szakadt meg, mondhatni napi szinten kapcsolatban vagyunk.

Munkám mellett a Juventus Rádiónak reklámmenedzsere, tudósítója voltam.

Egy lányunk és egy fiunk van, akik már

kirepültek a családi fészekből és egy kis unokánk.

1996-ban költöztünk Szolnokról Jászboldogházára. A keres házat össze sem lehet hasonlítani egy szolnoki panelházzal, így hamar megszoktam, akárcsak a vonattal való bejárást.

A nyugdíjas éveim szabadidejének egy részét a helyi polgárőr egyesületben hasznosítom, ahol szívesen vállalom szolgálatot, és különböző feladatot látok el. Az igazságügyben eltöltött évek alatt szerzett tapasztalataimat tudom hasznosítani. Szeretünk horgászni. Érdekel a természetgyógyászat, ezen belül több tanfolyamot is elvégeztem, A kreatív dolgok készítése is érdekel. A terítőimet magam hímezem, horgolom. Az Internet sem maradhat ki, képeket szerkesztek, videókat készítek, melyek megtalálhatóak az Internet különböző programjain. Készülőben van a könyvem, de mellette verseket is írok. A verseim már több irodalmi portálon megjelentek. A sportot is említsem, szeretünk kerékpározni, a kis unokánkat is bevontuk már, ő is rója mellettünk a kilométereket. Így telnek napjaink, unatkozni nincs időm és nem is szeretek.

Köszönöm a lehetőséget, hogy bemutatkozhattam.

Simon Ottóné

Nyári tábor

Az idei évben is megszervezésre került a **Gyermekjóléti Szolgálat** által a gyermekek nyári napközbeni felügyelete. A két hét alatt a helyi Önkéntes Tűzoltó Egyesület tagjai nagy lelkesedéssel és szakértelemmel töltötték meg tartalommal a tábort. A programok a hagyományok szerint alakultak. Az eddig népszerű éjszakai túra, akadályverseny az idén is nagy sikert aratott.

Ezúton szeretnék köszönetet mondani a konyhas néniknek, segítő szülőknek és azoknak, akik bármilyen formában támogatták kezdeményezésünket. Külön köszönet a tűzoltóknak: Baranyi Bélának, ifj. Bajor Zoltánnak és Papp Gyulának, akik időt és energiát nem kímélve megismertették a gyermeket a tűzoltó munka szépségével és nehézségével.

Kobela Margit családgondozó

Hírek a kapitányokról

♦ Az idén július első hétvégéjén 6–7–8-án volt a Jász Világtalálkozó időpontja, melyet Jászfelsőszentgyörgy rendezett. Sorrendben ez volt a 18.-ik ami azt jelenti, hogy a Jászságban lévő települések mindegyike részese volt ennek a népnepélynek. 1995-ben, mikor Jászberényben megtartották az első találkozót még a remény is gyéren pislogott, hogy mind a 18 település vállalja, képes lesz rá ilyen szinten megrendezni. Sikerült. A világtalálkozó sorsa rendeződött, Jászberény vállalta, hogy újrakezdi a rendezést és lesz lehetősége az elszármazott és az itt élő jászoknak találkozni. A rendezvény három napos volt, a megnyitó, a kiállítások, bemutatótermék közönségnek való átadása még 6-án, pénteken délután megtörtént. Szombaton 7-én a rendezvény a szentmisével vette kezdetét, melyet dr. Ternyák Csaba egri érsek celebrált. A szépen felújított templomba bejövételkor és kivonuláskor is főpapi áldásban részesítette a jelenlevőket. A szentmise után kezdődött a felvonulás, ki lovas hintón, ki gyalog a helységnév táblája mögött tették meg a tisztes távolságot, a művelődési ház udvarán felállított színpadhoz, ahol az események zajlottak.

Zelenai Tiborné polgármester köszöntőjében kiemelte az összetartozás érzését, amely ezt a találkozót élteti. Beszéde végén megköszönte a támogatóknak, úgy az anyagi segítséget, mint azt, hogy munkával, ötletekkel is segítettek a világtalálkozó megszervezését. Dr. Szabó Tamás felsőjászsági országgyűlési képviselő, egyben a rendezvény védnöke saját tapasztalatára alapozva mondott köszönetet a befogadóknak és elfogadóknak a máshonnan érkezőkkel szemben. A Jászságért díjat ebben az évben dr. Dobos László, a Jászok Egyesületének ügyvivője Sisa József jászberényi zománc művésznak adta át az eddig végzett alkotó munkájáért. Az elszármazottak nevében a Szolnokon élő Demeter István méltatta a Jászságban és Jászfelsőszentgyörgyön eltöltött gyermekéveket.

Borbás Ferenc leköszönő jászkapitány hosszasan emlékezett meg az elmúlt év során szerzett tapasztalatokról, élményekről. Ezután az új jászkapitány, Bolla János beiktatása következett.

A fogadalomtétel után megkapta a kapitányi jelvényeket, majd a Lehel kürtjéből (ez másolat) itta ki borát minden jászok egészségére. Ezután elhangzottak az ágyúlövések, és elővezették lovát, melyen tiszteletkört lovagolt a településen. A díszünnepek záróakkordjaként Zelenai Tiborné polgármester átadta a stafétát dr. Szabó Tamásnak Jászberény, polgármesterének.

A délután folyamán a jászsági települések kultúrcsoportjai adtak műsort a színpadon, köztük a boldogházi Árvalányhaj Táncegyüttes, akiknek műsorát kitörő lelkesedéssel fogadta a közönség.

♦ Július 14-én volt megrendezve a VIII. Hármas kerületi kézi aratóverseny Jászberényben. Vele párhuzamosan zajlott a már régebbi múlttal rendelkező XI. főzőverseny a Margit szigeten. Fél kilenckor dr. Szabó Tamás polgármester köszöntötte Jászberény vendégeit, majd Tamás Zoltán a

Jászberényi Gazdakör elnöke méltatta a két rendezvény hagyományörző vagy hagyomány teremő erejét. A megnyitó beszédek elhangzása után a főzőverseny résztvevői elkezdtek tüzet csíholni, míg az aratók hintókkal, buszokkal vonultak ki a búzatáblához, melynek helye a Boldogházi út mellett az N.V.G. Transz telephelyével szemben volt. A verseny megkezdése előtt Szántó József címzetes apát megáldotta, megszentelte az aratandó búzatáblát. Az aratóversenyt meglátogatta Budai Gyula államtitkár és Jakab István a gazdakörök országos elnöke, kik kaszát is ragadtak, és bemutatták kaszálási tudományukat. Ezután a 4 fős csapatok munkához láttak. Volt olyan aratóbrigád, amely csak nőkből állott: Haleszi lányok Kiskunfélegyházáról. Láttunk kiskaszás 6-7 éves kisfiút, aki láthatóan jól érezte magát nem mindennapi játékával. A csomók (keresztek) elkészülte után előkerültek a nagy gereblyék, mert minden szálát össze kellett szedni. Az aratásból egy óra tájékan érkezünk meg a szigetre. Ezután ebéd következett, majd a zsűri megkezdte keserves munkáját (ennek voltam én is tagja). A főzőverseny 9 órakor kezdődött a szigeten, melyben 36 csapat indult (a boldogházaiak most nem indultak), és az Ínyesmester címet a Birinyi Rozsdás Pengék (Jászsági Hagyományörző Egyesület) csoport kapta meg. Ez volt a fődíj. A bogrács díjat Karcag és csapata birkapörkölttel nyerte. Voltak egyéb díjak is, de ezek voltak figyelemre érdemesek.

Míg az arató zsűri ülésezett, addig a színpadon a települések kultúrcsoportjai adtak műsort, köztük az Árvalányhaj Táncegyüttes és a Csillagvirág kórus is Boldogháza képviselőit.

Az aratóversenyen 18 csapat indult, és a helyezések a következőképpen alakultak:

I. helyezett: Jászberényi Gazdakör:

II. helyezett: Selymesért Egyesület Kiskunfélegyháza

III. helyezett: Együtt csináljuk Kunhegyes

Ezen kívül minden arató csapat különdíjban részesült. Díjat kapott a legfiatalabb és a legidősebb résztvevő, illetve a csapatoknál is díjazták az életkori eltéréseket. A legidősebb aratóbrigád címet a boldogházai csapat kapta meg, melynek tagjai:

Szilicei Zoltánné, Sass Elekné, Oláh Béláné és Fózer Tibor volt.

Az eredményhirdetés után Bolla János regnáló jászkapitány emlékezett az egykori, a hajdani kézi aratásra. A rendezvény zárásaként Tamás Zoltán egykori jászkapitány, gazdaköri elnök átadta a stafétát, a feldíszített gajmót (marokszedőt) a kiskunsági Szépe Ferenc Kiskunkapitánynak.

Jövőre a Kiskunság lesz a szervezője, lebonyolítója a IX. Hármas kerületi Aratóversenynek.

Ezzel ért véget a hivatalos program az aratóversenyről, de baráti társaságok még sokáig élvezhették a házigazdák kedvességét.

Nagy Albert
jászkapitány

CIVIL NAP 2012.

Értékteremtés és emlékezés

„Időt kell szakítanod embertársaidra, tégy valamit másokért, ha még oly apróságot is - valamit, amiért fizetséget nem kapsz, csupán a kitüntető érzést, hogy megtehetted.”

(Albert Schweitzer)

Községünk, története során többször adott szép példát az összefogásból, egymás önzetlen segítségéből. Az ez évben második alkalommal megrendezett Civil Nap ismét bizonyította, hogy milyen nagy erő rejlik az egymást segítő kis közösségekben. Egyben az is jól látható, hogy gyakran nem a pénz a legfontosabb, hanem a lelkesedés, az önzetlen tenni akarás, ami valamennyi civil szervezetre elmondható községünkben.

A délelőtti rendezvények kettős értelemben is az összefogásról szóltak. Miközben ugyanis az elődök összefogásával létrejött értékekre emlékeztünk, ugyancsak összefogással, közös munka eredményeként keletkeztek újabb értékek, újabb emlékek. A Faluvédő és Szépítő Egyesület munkája nyomán megszépült, virágossá varázsolt kis község köszöntötte lakóit és az ide látogatókat. A jó példának most is számos követője akadt: a lakosoktól, az egyesületektől és intézményektől egyaránt érkezett segítség a legkülönbözőbb formákban.

Kora délelőtti került sor a nap első rendezvényére, amit különösen meghitt hangulat jellemzett. A *Faluvédő és Szépítő Egyesület* ezt az alkalmat választotta a gyógyszertár előtt kialakított park felavatására. Szép gesztusként valamennyi itt dolgozó gyógyszerész meghívást kapott az ünnepségre. A község első gyógyszerésze *Petróczi László* sajnos már nem lehetett jelen, de eljött *Petróczi Lászlóné*, *Csikósné dr. Göblyös Ágota* és a jelenlegi gyógyszerész *dr. Sándor Mária*. Kedves vendégként jelen volt *Bazsó Miklósné* egykori tanácselnök is, akinek igen fontos szerepe volt abban, hogy 1974-ben a gyógyszertár létrejöhetett.

Szűcs Gergelyné a Faluvédő és Szépítő Egyesület elnöke kedves szavakkal köszöntötte a jelenlévőket, s felidézte a gyógyszertár építésének körülményeit, ami a lakosok jelentős társadalmi munkájával valósult meg. Elismeréssel szólt az itt dolgozó gyógyszerészekről, akik a község életében is fontos szerepet tölthettek be, s akik most meghatottan, szemükben könnyekkel

A gyógyszertár jelképe – Csiki alkotása

vettek át *Szűcs Lajos* polgármestertől egy-egy szál virágot, amellyel megköszönte munkájukat.

Ezután került sor a park átadására és a gyógyszertári jelképet ábrázoló térplasztika és emléktábla leleplezésére, amit nagy tetszéssel, őszinte örömmel fogadtak a jelenlévők. Mint 1974-ben a gyógyszertár, a most átadott park is hasonló összefogással, sok-sok munkával, szervezéssel jött létre. A faluszépítők terveinek megvalósulását támogatta az önkormányzat és a lakosok is segítséget nyújtottak. A szép emléktábla és a térplasztika *Nagy János (Csiki)* munkája, aki már nagyon sokszor nyújtott önzetlenül segítséget. A szobor talapzata pedig *Darók Sándor* ajándéka, aki ugyancsak rendszeresen segíti a község szépítését. Az ünnepség végén *Sándor Lili* szép szavai hangzottak el, s a jelenlévők *Váci Mihály Még nem elég* című versének sorait vihették magunkkal gondolatban. *Szűcs Lajos* polgármester megköszönte a faluszépítők munkáját, s egy csokor virágot adott át az elnöknőnek. Mint mondta, jó érzés, hogy munkájukkal, lelkesedésükkel sokszor pótolják az önkormányzat gyakran hiányzó anyagi eszközeit. *Szűcs Gergelyné* igen sokat tett a park létrehozásáért, s azért, hogy ilyen szép, bensőséges legyen az ünnep. Ő maga így gondolt vissza rá:

- Részemről a gyógyszertári program volt a legszebb a Civil Napban, ki nem hagytam volna semmiért, így utólag visszagondolva is, úgy volt szép, ahogy volt. Úgy érzem, sokaknak szép emlék marad, a szívből jövő könnyek árulkodtak róla. Nagyon jó érzés volt örömet szerezni ezeknek az embereknek, beszélni a régi dolgokról, azt hiszem meghatározó volt mindannyiunk számára. Az adatokkal, a régi idők felidézésével talán még újat is tudunk mondani néhány jelenlévőnek. Szép volt a vers, a virágok, az egészen a hangulata, ahogy érkeztek az emberek, a Meghívottak, akik talán rég nem látták egymást, és most találkozhattak, ahogy őszintén örültünk egymásnak - igen, ez minden fáradtságot feledtet.

Köszönet a faluszépítőknek – Szűcs Lajos polgármester és Szűcs Gergelyné elnöknő

A délelőtt másik, ugyancsak felemelő, szívet melengető rendezvényének színhelye a *Tápióban* volt. Erre az alkalomra készült el a sokáig romokban álló kereszt felújítása, és az egykori iskola helyét jelölő emlékkő. Talán csak a régi tápiói búcsúk idején érkeztek ide olyan sokan, mint ezen a kissé borongós délelőttön. Az egykori tápiói lakosok meghatottan álltak a szépen felújított kereszt előtt, s bizony itt is gyakori volt néhány könnycsepp a jelenlévők szemében. Gondolatban talán újra látták a kereszt mellett álló kis kápolnát, s a közelben lévő egykori kedves iskolát is. A *Boldog BT Egyesület* ez alkalommal már a harmadik boldogházi iskola helyét jelölte meg emlékkövel, melyhez a követ ezúttal is *Baranyi Mihály* ajánlotta fel. A szép megformálású emlékkő elkészítése pedig – mint az előző két iskolánál is – *Darók Sándor* munkája. *Veliczky Józsefné* megnyitó gondolatai után *Konkonyiné Klinkó Ella* emlékezett az egykori iskolára, a kápolnára és az itt tanító pedagógusokra. Sajnos ők már nem lehettek jelen, de ellátogatott az ünnepségre *Fábián Lajos*, *Paul Tibor* és *Kerégyártó István* egykori tanítók családja, és a régi diákok közül is sokan eljöttek. Az alkalomhoz különösen illett *Ady Endre: Üzenet egykori iskolámba* című verse, amit *Rigó József* adott elő. Ezt követően *Csergő Ervin plébános úr* szép gondolatokkal szentelte fel a megújult keresztet, ami – mint egykor, 1898-ban – ma is közadakozásból valósult meg. Sokak régi álma vált ezzel valóra, amit az is bizonyít, hogy már felújítás közben valaki egy szál fehér orgonát tett a félig kész kereszt talapzatára, s azóta is mindig friss a virág a vázában. *Baranyi Anna* elszármazott egy verset mondott el a keresztnél, végül *Kispálné Baranyi Aranka* a felújítás szervezője szólt a je-

lenlévőkhöz. Meleg szavakkal emlékezett arra a szép összefogásra, ami az anyagi alapokat megteremtette, és végig kísérte a kereszt felállítását. Megköszönte az ünnepségen jelen lévő *Szabó Csaba* kő-

*Ady E. Üzenet egykori iskolámba—
Rigó József előadásában*

szobrász és munkatársa lelkiismeretes munkáját. Kérte – elsősorban a jelenlévő fiatalokat –, hogy őrizzék, ápolják a keresztet, múltunk és őseink emlékét. Az

ünnepség zárásaként *Szűcs Lajos polgármester* köszönetét fejezte ki *Veliczky Józsefnének* és az elszármazottaknak, hiszen ismét újabb értékkel, új emlékekkel gazdagodott a falu.

A koszorúzásokat követően a régen látott ismerősök, barátok, egykori iskolatársak idézték fel közös emlékeiket, s persze a közös csínytevéseket is. Képzeletükben ismét benépesült a tápiói határ, életre kelt a régen eltűnt tanyavilág. Többen a távolságokat méregették: mennyi utat kellett megtenni az iskoláig, hol is álltak az egykori tanyák? S amikor a büszkén álló keresztre és az iskolai emlékkőre néztek, vagy a tanyájuk helyét jelölő fákra esett a tekintetük, bizonyára újra átérezték a szép üzenetet: bármerre járnak, bárhol is élnek, „a szülőföld ide köt, elenged, de mindig hazavár.”

A szép és megható emlékezések után a gazdag program a Strand területén folytatódott.

Papp Izabella

Fotók: Babinyecz J.

A Tápió. Emlékek és érzések

Elmúlt mint száz pillanat,
S tudjuk mégis, hogy múlhatatlan,
mert szívek őrzik, nem szavak.

Végh György

A tápiói kereszt felújítása és az egykori iskola helyének emlékkövel való megjelölése sokakban elevenítette fel a régi, talán már halványuló emlékeket. A beszélgetések résztvevői szeretettel gondoltak tanítóikra és iskolatársaikra, szívesen emlékeztek a felejthetetlen tápiói búcsúkra, és nosztalgizva emlegették a tanyai élet semmihez sem hasonlítható élményeit. A legszebben talán mégis a szeretett kedves tájról, a szülőföldről vallottak az egykori tápiói lakosok.

Sass Lajos

Tíz éves koromig a Tápió 10. számú tanyában laktunk, utána költöztünk családdal a Tápió 103-as tanyába. Így elmondhatom, hogy a Tápió kellős közepén laktunk. 1938-ban kezdtem el az általános iskolát. Akkor 16-an voltunk az osztályban, és nagyon szomorú, hogy ebből az osztályból már csak ketten élünk Kocsis Imrével. Az első tanítóm Fejes Vilma volt, ő tanított a hatodik osztályig. Nagyon pontos, precíz tanítónő volt, és bizony nagyon szigorú. Volt egy vastag pálcája, azzal kaptunk 3-4 komoly ütést a kezünkre, ha nem tudtuk jól a leckét. Ha pedig nagyobb bünt követtünk el, a padra hasaltunk, s úgy mérte ránk az ütések. Egyszer nagyon csúnyán kikaptam, pedig nem is én voltam a tettes. Fajka Laci engem árult be, és amikor a tanítónő nagy lendülettel egy hatalmas pofont akart lekeverni, én ösztönösen lehúztam a fejem, és a tanítónő alaposan megütötte a kezét a pad sarkában. Na, utána csúnyán megvert, máig emlékszem rá. De hogyan is tudta volna fegyelmezni egyetlen nő azt a 60-70 gyereket, aki egyszerre járt a tápiói iskolába? (Úgy gondolom, talán ma sem ártana azért egy-két pofon a gyerekeknek.) Minden osztályból volt segítése a tanítónőnek, a legjobb tanuló vezette előtanulóként az osztályokat. Ilyen volt közülünk Kocsis Imre, Nagy Jenő vagy Beszteri Boriska, ők nagyon jó tanulók voltak. Én a polgári jogot és a földrajzt szerettem a legjobban. A hittan nagyon fontos tantárgy volt, jobban kellett tudni minden más tárgynál, aki nem tudta, megbukott. Nekem elég jól ment, csak egyszer kaptam ki, mert nem tudtam a Bibliából feladott részt. Hatodik osztálytól nyolcadikig Fábián Lajos tanító úr tanított bennünket. Nagyon jó tanító volt, senkit sem ütött

Fábián Lajos tanító

meg, mégis igyekeztünk, hogy jól tanuljunk. Csatában jártunk az iskolába a környékbeli gyerekekkel, földúton, és bizony márciustól Mindenszentekig mezítláb jártunk, ezt szoktuk meg, hiszen nem telt cipőre, csizmára.

Minden második vasárnap jártunk a kápolnába, ahová Jászberényből jöttek a barátok fapapucsban. Szép miséket tartottak és mindig teli volt a templom. 1946-tól Pintér atya járt ki – egyik vasárnap a Tápióban, másikon pedig a Csíkosban misézett. A Tápióban nagyon híres búcsúk voltak, ami nagyon sokat jelentett számunkra, ma is szívesen emlékszem ezekre. Sok sátor volt, nagyon sokféle cukorkát árultak és három cigányzenekar muzsikált. Rengetegen voltak mindig, hiszen 1930 előtt a faluban még nem volt templom. Jászberényből jött a főpap és két-három barát, szép körmenet is volt, zászlókkal. A családoknál ilyenkor nagy ebédek voltak, este pedig bált rendeztek az

iskolában, s reggelig tartott a mulatság.

Hogy mit éreztem most a kereszt felszentelésekor? A kérdés után kis csend következett, s Lajos bácsi meghattottan, szemében könnyekkel folytatta: - Boldog voltam, öröm volt látni a felújított keresztet, csak a kis templom hiányzott mellőle. Számomra nagyon sokat jelent ez a hely, az édesapám még a régi kis iskolába járt, ami imaház is volt, harmadiktól járt az új iskolába. Így amikor a keresztre nézek, vagy az iskolai emlékkőre, nem csak a fiatalságomra, az iskolatársakra, de a szüleimre is emlékezhettek itt.

Sziliczei Zoltánné Bozsó Mária

Túl a Tápión laktunk, és én csak az első osztályban jártam a tápiói iskolába. Öt és fél kilométerre volt a tanyánk az iskolától, talán én laktam a legmeszebb, de ezt akkor nem éreztem terhesnek. Nagyon szerettem iskolába járni, jó volt együtt menni a sok gyerekekkel, nagyon sokat játszottunk. Fábián Lajos volt a tanítónk, aranyos tanár bácsi volt, igaz kicsit szigorú, de mindenre megtanított bennünket. Baranyi Panni unokatestvéremmel együtt mentünk az iskolába és jól emlékszem egy esetre, amikor kitalálta, hogy iskola helyett inkább maradjunk itthon. Így is történt, náluk az udvaron játszottunk egész nap. Amikor hazaértem, édesapám kérdezte: - Na, mi történt az iskolában? - Semmi különös, tanultunk, mondtam. -Na és az udvaron kik is játszottak? - kérdezte, ugyanis ők közben a szénát rakták, ahonnan jól láttak bennünket. Ekkor bizony kikaptam, és máskor nem is fordult elő ilyesmi.

Nagyon emlékezetes volt a Mikulás est, ahol Kalocsa Miklós volt a Mikulás. Később, amikor édesapámmal kocsival a tanyájuk felé mentünk, mindig mondtam: ott lakik a Mikulás bácsi.

Az első osztály után szüleim úgy döntöttek, hogy közelebbi iskolába járnak, így kerültem a Pokoltanyai iskolába. Ehhez külön kérelem kellett, hiszen Pest megyéhez tartozott. A többi osztályt itt végeztem el, és csak a nyolcadik osztály után kezdtem Boldogházára járni, akkor ismertem meg a boldogházi embereket.

A tápiói búcsú mindig nagy élményt jelentett. A mise után találkozott a rokonság, együtt mentünk haza, ahol édesanyám már elkészítette az ünnepi ebédet, ami tyúkhúsleves volt csigatésztaival és persze birkapörkölt. Sokat segítettünk a szüleinknek mindenben, de szívesen tettük, nem éreztük tehernek. Szép emlékek maradtak bennem a tanyai életről, emlékszem a szomszédokra, akikkel gyakran összejártunk, fosztottunk, dohányt simítottunk, jó hangulata volt ezeknek a közös munkáknak. Télen nagy disznótorok voltak, ilyenkor a rokonság is eljött. 1963-ban az árvíz idején nem kellett kiköltöznünk, bár az udvaron állt a víz, a házban nem tett kárt. 1964-ben mentem férjhez, a tápiói tanyán volt a lakodalomunk, utána Jászberénybe költöztünk. 1971-ig laktunk ott, aztán visszaköltöztünk Boldogházára.

Nagyon jó érzés volt részt venni az ünnepségen, találkozni a régi ismerősökkel, látni a megújult keresztet és az iskolai emlékkövet. Alig várom, hogy elkészüljön a híd, hogy újra átmehessünk és megmutassam a gyerekeknek, unokáknak, hol töltöttem a gyermekkoromat.

Kocsis Imréné Klinkó Terézia

1942-ben kezdtem az első osztályt a tápiói iskolában. Mivel mi elég messze laktunk az iskolától, amikor rossz idő volt, Benke nagyapámtól jártam, máskor pedig otthonról. Nagyon jó emlékek maradtak bennem az iskolás évekről. Amikor elindultam otthonról, a szomszédos tanyákból sorra csatlakoztak a többiek: Klinkó Anna, Klinkó Ella, Papp Feri, Papp Juci, és végül egész csapattal érkezünk meg az iskolába. Amikor nagy hó volt, édesapámék ökrökkel húztak egy tuskót, ezzel csináltak utat nekünk, hogy el tudjunk menni az iskolába. Negyedik osztályig Fejes Vilma tanított bennünket, jó tanító néni volt, kicsit szigorú. Én a magyart és a történelmet szerettem és a kézimunkát. Az ötödik osztály anyagát Fábíán tanár úr külön tanította néhányunknak iskola után. Boldogházán vizsgáztunk le négyen, Rózsa igazgató

úrnál. Mivel a tápiói iskolában megszünt a felsősök oktatása, hatodik osztálytól az alsóbaldogházi iskolába jártam.

Minden vasárnap reggel az egész család a kápolnába indult. Előtte nagymamám megsütötte a tepertős pogácsát, de nem volt szabad ennünk belőle, csak amikor hazajöttünk – addig a kemence melegen tartotta. Jól emlékszem a búcsúkra, nagy volt a rokonságunk, már szombaton este eljöttek Nagykátáról, Berényből. Nálunk aludtak, és reggel együtt mentünk a misére. Szép körmenet is volt, utána pedig otthon várt a finom ebéd: tyúkhúsleves, az elmaradhatatlan birkapörkölt és a kalács. Az iskolában reggelig tartó bálók voltak, amikor nagyobb lettem, már én is részt vettem ezeken.

Nagyon jó világ volt ott, jó élményeim maradtak gyermekkoromból. Akkor még nem volt rádió, TV, fontosabbak voltak az emberi kapcsolatok. Valahogy több időnk volt egymásra, jobban figyeltünk másokra.

Jó érzés volt részt venni az ünnepségen. Már előtte is többször kimentünk, megnéztük, hogy halad a kereszt felújítása. Nagyon kedves ez a hely számomra, hiszen szüleim a tápiói kápolnában kötöttek házasságot, a fiunkat itt keresztelték. Megható volt visszamenni oda, ahonnan elkerült az ember – visszaemlékeztünk a régi, boldog időkre. Nagyon szép volt az ünnepség, úgy éreztem magam, mintha otthon lettem volna.

Kocsis Imre

Szívesen emlékszem vissza a Tápióban töltött évekre. A tápiói iskolában kezdtem a tanulmányaimat, elsőből hatodik osztályig Fejes Vilma tanított bennünket. Nagyon felkészült tanítónő volt, és szigorúan megkövetelte a tanulást és a rendet. Ma már talán elképzelhetetlen, hogyan tudott egyedül rendet tartani nyolc osztályban egyszerre. Igaz, ha valaki nem tanult, vagy gond volt a magatartásával, akkor bizony megverte. Iskola után szépen párban kellett hazaindulnunk, s amíg csak látott bennünket, figyelte, tartjuk-e a rendet, és másnap számon kérte, ha nem így történt. Mi persze alig vártuk, hogy kikerüljünk a látóköréből. Aki kisebb vétséget követett el, annak az volt a büntetése, hogy tanítás után ott kellett maradnia az osztályt kitakarítani. Mi jó kapcsolatban voltunk vele, sokat segítettünk neki a kertben. Volt ott két szép barackfa, de egyikünknek

sem jutott eszébe, hogy vegyünk a gyönyörű érett barackból, de a tanítónő mindig adott belőle. A 7. osztályban Fábíán tanító úr tanított bennünket, aki két évig nálunk lakott. Nagyon jó ember volt, ő lett a bérma-keresztapám. A fiatalokkal ifjúsági csoportot szervezett, és nagyobb ünnepeken emlékeztetés színi előadásokat tartottunk. Amikor nagyobb lettem, segitettem ezek megszervezésében, a színpad elkészítésében. Mindig sokan eljöttek az előadásokra, ami jó hangulatú táncmulatsággal végződött.

Nagyon jó, csendes, nyugodt élet volt a Tápióban. A tanyák közel voltak egymáshoz és a szomszédokkal jó volt a kapcsolat, segítettük egymást. Ha valakit egy napig nem láttunk, meglátogattuk, nincs-e valami baj. Édesapám afféle mesterember volt, én is korán beletanultam a ház körüli munkákba, 12 éves koromban már ökrökkel szántottam. Minden vasárnap mentünk a templomba, ez számomra természetes volt. Édesapám volt a templomgondnok, én pedig 1944-től 1952-ig ministráltam. Jászberényből a ferences barátok jártak misézni, és az állomásról lovas kocsival hozták el őket a gazdák. Amikor felnőttem, én hordtam őket rendszeresen. Emlékeztetések voltak a tápiói búcsúk, ilyenkor a papok általában nálunk ebédeltek, délután jöttek a cigányok, húzták a talpalávalót, az iskolában pedig reggelig tartott a bál.

Gyakran sajnálom, hogy vége lett ennek a világnak. A tápiói határban már csak a kereszt emlékeztetett az egykori kápolnára és iskolára. Szomorú látvány volt, amikor ledől, és már akkor javasoltam, hogy föl kellene újítani. A rajta lévő Jézus szobor a földön feküdt, hazahoztam, s itthon őriztük mostanáig. Örömmel vettem részt a szervező munkában, fontos volt számomra a kereszt felújítása az emlékek miatt is, és mert 10 évig az egyháznak tagja voltam. Jóleső érzés és nagy öröm, hogy ismét áll a kereszt és az emlékkő, szívesen megyünk ki feleségemmel emlékezni, nosztalgiázni.

Baranyi István

Nekem kicsit változatosan kezdődtek az iskolai tanulmányaim. Az első osztályt a tápiói iskolában kezdtem 1949-ben, de a következő évben az alsóbaldogházi iskolában tanultam, igaz csak három hónapig, mert Fábíán tanító úr kérésére visszamentünk a Tápióba. Ezekben az években gyakran helyettesítettek a tápiói iskolában, volt

Vendégek Benke Mihály tanyájában az 1949-es búcsú idején

úgy hogy minden másnap más valaki tanított. Örültünk, amikor végre Paul Tibor tanító úr megérkezett Tiszasasról és ő tanított bennünket. Nagyon rendes volt velünk és értett az emberek, a szülők nyelvén is. Gyakran eljött hozzánk, édesapámnak mindig volt bora, amivel megkínálta, s ahogyan ő mondta, „egy kis bátorítót” el is fogadott. Nagyon örültem, hogy most az ünnepségen találkozhattam a családjával.

Az iskolában télen egyszerre tanult mind a 8 osztály, egy tanár felügyelete alatt. Amikor javult az idő, délelőtt és délután is volt tanítás, fölváltva jártak az alsósok és a felsősök. Szerettem iskolába járni, könnyen tanultam és jó tanuló voltam. És persze az is benne volt ebben, hogy addig sem kellett dolgozni. Édesapám beteg volt, ezért sok munkát bízott ránk. Általában első szóra teljesítettük bátyámmal a feladatokat, mert tudtuk, hogy akkor bizony jön a fenyítés. Szigorú ember volt. Kicsi korom óta nagyon szerettem focizni, ez volt a legnagyobb szórakozásunk a környékbeli gyerekekkel. Nagy dolog volt, amikor az iskolában már volt igazi bőrlabda, ennek nem lehetett ellenállni. Egyik vasárnap délután édesapánk elengedett bennünket focizni, de lelkünkre kötötte, hogy 3 órára legyünk otthon, mert az állatokat kell legeltetni. Nagy focizás kezdődött a kistemplom előtt, és Béla bácsit kértük meg, jelezze az időt. Ő becsülettel szólt is 3 órakor, de nem tudtuk abbahagyni a játékot. –Gyerekek 4 óra! – semmi válasz. – 5 óra! – semmi. Végül 6-kor hagytuk abba a játékot, és futottunk haza - rosszat sejtve. Édesapánk

nem volt otthon, a Zabában legeltette az állatokat helyettünk, s arckifejezése semmi jót nem ígért. Egyszerűen csúnyán kikaptunk – és nem ez volt az utolsó. Édesapám nagyon korán meghalt, én csak 14 éves voltam akkor. Át kellett vennünk a gazdálkodást a bátyámmal és édesanyámmal. Akkoriban gyakran álmódтам édesapámról, és talán hihetetlen, de álomban elmondtam, mit hová vessünk, hogyan folytassuk a gazdálkodást.

Ötödik osztálytól ismét az alsóbaldogházi iskolában tanultam. Hogy mi szerettem volna lenni? Tanyasi gyerek voltam, nagyon szerettem a szántóföldek illatát, a szabadságot, a természetet, így világeletemben parasztt akartam lenni. Aztán mégsem úgy alakult az életem. Szakmát tanultam, de nagyon rosszul éreztem magam a gyárban, és amikor felszabadultam, visszatértem a földhöz, a tsz-ekben szereltem vízműveket.

Küzdelmes, de szép gyermekkorunk volt. Vasárnap a parasztember soha nem dolgozott, csak az állatokat láttuk el. Minden vasárnap reggel misére mentünk, akkoriban általában teli volt a templom. Boltba nemigen kellett mennünk, önellátók voltunk, mindent megtermeltünk, disznót, birkát vágtunk. Általában csak élesztőt, gyufát és petróleumot kellett vásárolni. Sokszor elgondolom, milyen másként alakult volna az életünk, ha nem számolják fel a tanyákat, nem kényszerítik az embereket a téeszekbe. Nagyon sajnáltam, amikor lebontották a kis kápolnát, hiszen maradhatott volna, kár, hogy sokszor rombolunk – aztán meg építünk. A

tanyánk helyét már csak bozót jelzi, de Jani bátyám tanyáján 3 akácfa az emlékkő. Örülök, hogy sikerült felújítani a keresztet, és remélem, sokáig áll majd itt a Tápióban.

Répási Jánosné Benke Rozália

Az első három osztályt jártam a tápiói iskolába, negyediktől a központi iskolában tanultam. A tápiói iskolában egyszerre járt a négy alsó osztály. Farády László tanított bennünket, aki már elég idős volt. Emlékszem, egyszer táncolni tanított bennünket, amit nagyon viccesnek találtunk. A *Rózsa-rózsa labdarózsa levele* kezdetű dalra csetlettünk, botlottunk. Anyák Napján bemutattuk a szülőknél a produkciónkat, és fényképek is készültek erről a nagy eseményről. A tanár bácsiék a szolgálati lakásban laktak, és reggelente én hordtam nekik otthonról a tejet. A kertjük volt az iskolai gyakorlókert, ahol a diákok végeztek el minden munkát. Voltak tyúkok, disznók, azokat is elláttuk, kukoricát morzsoltunk, meg amit éppen kellett. A mi tanyánk 2 kilométerre volt az iskolától, a tanyák közötti gyalogúton mentünk. Amikor le akartuk rövidíteni az utat, a átvágtunk a szántáson, és hóolvadás idején bizony a csizmánk beleragadt a sárba. Szerettem a tanyánkat, a sok gyümölcsfát, a virágos kertet, jól lehetett ott bújócskázni. Előtte pedig egy nagy gyepp volt, ahol jókat játszottunk, fociztunk az ismerős gyerekekkel. Sokat kellett dolgoznunk már gyermekkorunkban, minden munkát megismertünk.

Szüleim, nagyszüleim vallásosak voltak, minket is így neveltek, jártunk a misére, ahová a papot kocsival hozta a beosztott fogatos a faluból. A búcsú napját nagyon vártuk, összegyűltek a rokonok, nekünk nagyon sok rokonunk volt - szinte az egész Tápió egy nagy rokonság volt. A templomban ilyenkor voltak a legtöbben. Mise után otthon várt a finom ünnepi ebéd, általában baromfiféles és birkapörkölt, aprósütemény és torta. Aztán estig tartó beszélgetés, borozgatás következett. Nem volt még TV, hallgattuk a felnőtteket, és Irma nagymamám nagyon sokat mesélt nekünk. Gyakran kitalálta a meséket, és nagyon szeretett olvasni. Mindenki jó kapcsolatban volt, cserélgették a könyveket, talán még ma is van ezekből. Az 1963-as árvíz idején sokáig nem volt tanítás. Szomorúak voltunk – nem azért, mert nem kellett iskolába menni -, hanem mert láttuk, hogy szüleinknek mennyi mindene

elpusztult, sok embernek kellett elhagynia az otthonát, sok ház össze is dőlt. Az iskolában is voltak elszállásolt családok, állatok pedig még a WC-ben is voltak. Szomorú látvány volt.

Szerettem iskolába járni, tanulni - ez volt a mi iskolánk, itt tanultunk írni-olvasni. Nagyon szerettem a biológiát és a földrajzot, tanár szerettem volna lenni, de csak a gimnáziumot végeztem el, mert édesanyánk meghalt és dolgoznunk kellett.

Megható és felemelő érzés volt a kereszt felszentelése, és az iskolai emlékkő avatása. Örülök, hogy voltak olyan emberek, akik ezt megálmodták és megvalósították. Köszönet érte.

Kohári Tibor

A Tápióban születtem és ma is nagyon szeretem ezt a vidéket. A régi tanyánkat édesapámék lebontották, és 1961-ben helyére újat építettek. Az 1963-as árvíz idején ez nagy szerencsét jelentett, ugyanis a lebontott ház romjai bizonyos magasságot képeztek. S bár az udvaron egy méter magas volt a víz, a ház lépcsőjénél megállt, s mi a házukban maradhattunk, nem kellett elköltözni.

1962-ben kezdtem az iskolát a Tápióban, és 1965-ig, az iskola megszűntéig jártam ide. Ekkor már csak az alsó tagozat volt itt, és Farády László tanított bennünket. Már idős volt, talán nyugdíjas is. Feleségével az iskolában laktak, s mi gyakran segítettük nekik, kukoricát morzsolgattunk, disznókat etettünk. Nagy tapasztalata volt, de ekkor már nem nagyon érdekelte a tanítás. Nem is volt könnyű dolga a sok gyerekkel, hiszen négy osztály járt ide egyszerre, közöttük több túlkoros, bukott tanuló is, ezért gyakran a nádpálcával próbált rendet tenni. Érdekes lehet talán, hogy az unokája segített neki a tanításban, aki Újszászról járt ki. Bár csak második osztályos volt a kislány - mi meg elsősök -, mégis tőle tanultunk meg írni, olvasni. Ma is emlékszem, ahogyan rajzolta a betűket, s pár hét alatt megtanított bennünket mindegyikre.

Három-négy fős csoportokban jár-

Az 1958-as tanév végén Juhász János tanítóval

tunk az iskolába a *Zabán* keresztül, ami egy mocsaras, lapos terület volt, általában víz állt benne. Különösen emlékezetes számomra, hogy amikor Bazsó Jóska bácsiék tanyáján haladtunk át, felesége Annus néni gyakran vendégelt meg bennünket egy tepszi frissen sült pitével. Egyre több gyerek kezdett arra járni, nagyon jólesett a finom sütemény. A Zaba egyébként nagyon fontos hely volt számunkra, különösen télen, amikor befagyott. Ez volt a jégpályánk, nagyon sok gyerek gyűlt itt össze, csúszkáltunk, korcsolyáztunk, fakutyáztunk, s az sem volt gond, ha beszakadt a jég, hiszen csak néhány centi volt a mélysége. Igaz, az egyik télen majdnem meghaltam. 20-25 fokos hideg volt, egyedül indultam haza, és annyira fáztam, hogy nem tudtam továbbmenni. Lefeküdtem a hóba és elaludtam. Édesapám talált meg, és otthon nem győztek élesztgetni, melegíteni.

Bevallom, nem nagyon szerettem iskolába járni, ezért elég sokszor kikapartam. Iskola helyett gyakran vadászni mentünk a nagyobb fiúkkal. Előfordult, hogy amikor a szüleink elmentek otthonról, úgy tettünk, mintha iskolába indulnánk, elbújtunk, s amikor tiszta volt a levegő, jöhetett a játék. Másnap,

amikor az iskolában kérdezték hol voltunk, azt válaszoltuk, hogy disznóvágáson. Persze nem volt hihető, hogy egyszerre ennyi helyen legyen disznóvágás. Jól kikapartunk az iskolában, és amikor szüleim megtudták, otthon is.

Templomba nem jártunk rendszeresen, de első áldozó a tápiói kápolnában voltam. A búcsú nagyon nagy ünnep volt számunkra. Nagy élményt jelentett a sok sátor, a sergő, a búcsú forgataga. Igen sok rokonunk volt, ilyenkor harmincan is összegyűltünk. Ebédre birka-pörkölt készült, hiszen errefelé minden tanyában volt több birka. Nekünk általában 10-15 birkánk volt, én még lovagoltam is rajtuk.

Nagyon örültem, amikor láttam, hogy elkezdődött a kereszt felújítása. Erre vannak a földjeink, ezért többször is megnéztem, hogy halad a munka. Nagyon szeretem ma is a Tápiót, sok szép és jó emlék fűz ide. Ha életem során valami nehéz volt, vagy súlyos döntés előtt álltam, kimentem egykori lakóhelyünkre, és itt egyszerre minden megváltozott bennem, teljesen felfrissültem. Amikor a kórházból hazajöttem, akkor is ide vezetett az utam. Ma is itt érzem igazán jól magam - ez a szülőföldem, itt születtem.

*

“Van az emberi szívnek egy halk szavú és előkelő vendége néha, az Emlékezés.” - Ezúton is szeretném megköszönni, minden kedves egykori tápiói kisdíáknak, hogy részese lehettem az emlékek felidézésének, hogy megtiszteltek a bizalmukkal. Kívánom, hogy még sokáig kísérjék útjukon a gyermekkort és a fiatalságot idéző szép emlékek, őrizzék a szántóföldek illatát, az aranylő búzatáblák, a virágos rétek látványát, és őrizzék szívükben egy kedves kápolna, s a közelében álló, útra bocsátó kis iskola emlékét.

Papp Izabella

AZ ÓVODA

Óvoda konyha 50 éves története

1972

A Napközi Otthonos Óvoda megalakulásával létrejött az óvoda-konyha is. Az óvoda és a konyhahelyiség is egy régi épületből, az úgynevezett „gazdakör épületből” lett átalakítva.

Az 1962-es évben még nem vették igénybe az iskolás gyermekek szülei az étkeztetést. Erre több kifogást találtak: főznek otthon, nem volt rá anyagi fedezet stb.

Közben a gyermeklétszám kezdte kinőni a régi iskolát. 1962-ben megépült a „kis iskola”, majd 1970-ben a nagy iskola. Még ebben az évben adták át a Radiátorgyárat.

Egyre több szülő kapott és kért, egyre többen igényelték iskoláskorú gyermekeiknek a napközi otthonos ellátást. Így nyugodtan tudtak dolgozni, mert gyermekeik egész napos ellátása biztosítva volt. Az óvodások és az iskolások létszáma ebben az időszakban rohamosan nőtt. Folyamatosan bővíteni kellett a konyha területét és a személyzetét is, mivel a konyha úgymond a falu legöregebb épületéből lett kialakítva. Az iskolakonyhát működtette az ÁFESZ és a Községi Önkormányzat.

1991. óta a Községi Önkormányzat tulajdonába került vissza. Az idő vasfoga a konyha és az ebédlő épületén is meglatyzódott. A konyha falait kívülről, míg az ebédlő mennyezetét belülről kellett aládúcolni. Az akkori településvezetők sokat dolgoztak azon, hogy pályázatot tudjanak benyújtani egy új konyha és ebédlő felépítéséhez. A sok munka meghozta gyümölcsét és 2001-ben sikeres pályázatot nyertek.

Két ütemben kezdődött meg az építkezés. Először az ebédlő, majd a konyha készült el. Ez idő alatt megjártuk a „hadak útját”.

1975

Ettünk sátorban, a mostani könyvtár helyén, óvodai csoportszobában. Szállítottuk az ételt a jászalsószentgyörgyi és a tápiógyörgyei iskolakonyháról. Ez az időszak nekünk dolgozóknak több munkát, nagyobb odafigyelést igényelt, míg a gyerekek ezt kalandnak fogták fel.

2002. és 2005. évben ünnepélyes keretek között átadásra került az új ebédlő és konyha.

Az „új” konyha megfelel a minőségbiztosítási (HACCP) rendszer előírásainak és már az ÁNTSZ ellenőrei sem találnak hiányosságokat.

Az ötven év alatt sokan dolgoztak azon, hogy gyerekek és felnőttek egyaránt elégedetten és jóllakottan állhassanak fel az asztal mellől. Ennek a fáradtságos munkának részesei voltak:

Farkas Jánosné Julóka néni (szakács), Muhari Mihályné Erzsike néni, Nagy Istvánné Ica néni, Tóth Béláné Ica néni (élelmezés vezetőként)

Bóta Istvánné Mancika néni, Fózer Balázné Ica néni, Simon Béláné Aranka néni, Fajka Béláné Rózsika néni, Dalmadi Béláné Erzsike néni, Módos Mihályné Ica néni (élelmezés vez.), Baranyi Istvánné Rózsika néni (élelmezés vez.), Bazsó Józsefné Marika (szakács), Kövér Józsefné Margitka,

Muhari Lajosné Marika, Tóth Lászlóné Erzsike, akik együttes erővel segítették ezen idő alatt az élelmezés-vezetők munkáját.

A jelenlegi lelkes kis csapat Oláh Béláné Ildike (szakács), Duruczné Kovács Andrea (szakács), Szabóné Répás Ilona az elődeink tapasztalatait kamatoztatva várársolnak jobbnál jobb ételeket gyermekeink asztalára.

1990

1999

A lelkes kis csapat tagja vagyok én is, Ráczné Baráth Andrea, élelmezésvezetőként dolgozom.

Együttessel próbálunk megfelelni az elvárásoknak. Évente kívánságlistát kérek a gyerekektől, ki, mit szeretne enni. A kívánságokat és az előírásokat összhangba hozva készül el az étlap.

Bevezettük, hogy minden nap kerüljön az asztalra friss gyümölcs, ízlelgetjük a teljes kiőrlésű kenyeret, péksüteményeket.

A nyári szünet alatt sem unatkozunk. A strandon táborozó gyerekek ellátása is a mi feladatunk. Hozzájuk csatlakoztak még a nyári táborozó jászboldogházi gyerekek

is.

Az elmúlt 50 év alatt a konyhán dolgozó asszonyok sok-sok társadalmi munkával segítették az óvoda, iskola, civil szervezetek, a település munkáját.

Sokuknak abban a megtiszteltetésben is volt része, hogy közismert emberek is megköszönhették az általunk készített ételeket. Pl. Habsburg Ottó, Gráf József, Dr. Szekeres Imre, az Apostol együttes tagjai, Bőjte Csaba, Tihanyi-Tóth Csaba és társulata, stb.

Ráczné Baráth Andrea
élelmezés vezető

2010

Az új ebédlő

Évindítás az oviban

2012 szeptember 1-jétől a Mesevár Óvoda tagintézmény vezetője Sósne Baráth Erika.

Bemutakozó

„A gyermekek fejlődése szempontjából döntő fontosságú,

Hogy érezze, nem csak szeretik,
hanem olyanak szeretik, amilyen.”

(Hermann Alice)

Már a középiskolás éveim elején elhatároztam, hogy óvónő leszek, hiszen nagyon szeretem a gyermekeket. A sikeres érettségi és felvételi után a kecskeméti Óvónőképző Főiskolán kezdtem meg a tanulmányaimat. Az egy hónapos szakmai gyakorlatomat itt Jászboldogházán töltöttem Kiss Zoltánné Marika csoportjában. Az akkori óvodások közül már sokan a gyermekeiket hozzák óvodába, és ez csodálatos érzés.

1984-ben, a főiskola elvégzése után lehetőséget kaptam arra, hogy itt dolgozhassak óvónőként. Örömmel jöttem, és örömmel fogadtak. Az eltelt 28 év alatt megismertem a helyi sajátosságokat, szokásokat, elvárásokat, a szülőket, nagyszülőket.

Sajnos évről évre több a sérült, problémás, nehezen kezelhe-

tő és beszédhibával küzdő kisgyermek. Mivel kis település vagyunk, a szülőkre való tekintettel fel kellett vállalnunk a látássérült, mozgássérült, értelmi fogyatékos, autista és down kóros kisgyermek nevelését is. Sajnos tanulmányaink során kevésbé készítették fel bennünket a sérült gyermekek fogadására, így nagy-nagy empátiára és toleranciára volt és van szükségünk e nagy feladat ellátásához.

A másság elfogadása ösztönzött arra, hogy Budapesten a Bárczi Gusztáv Gyógypedagógiai Főiskolán 1995-ben integrációs fogadó pedagógus tanúsítványt szerezzek, hiszen mindig is nagyon fontosnak tartottam és tartom, hogy a sérült gyermekek együtt játszassanak a többi gyermekkel. 2000-ben szintén ezen a főiskolán megszereztem a nyelv-és beszédfejlesztő pedagógus okleveletem, majd 2009-ben pedagógus szakvizsgát tettem.

A tagintézmény vezetői feladat új kihívást jelent számomra. Bízom benne, hogy a szülők, munkatársak bizalommal fogadják, és jól együtt tudunk dolgozni. Fontosnak tartom, hogy az óvoda értékeit, hagyományait megőrizve, új tartalmakkal kiegészítve hozzájáruljak az optimális feltételek biztosításához, melyek az intézmény eredményes működéséhez szükségesek.

Sósne Baráth Erika

Szeptember 1-jétől Baranyi Béláné (Pócz Andrea) a Mesevár Óvoda új óvodapedagógusa.

Szeretettel köszöntöm az Olvasókat! Engedjék meg, hogy néhány mondatban bemutatkozzam: **Baranyi Béláné, Andreának hívnak**, születésem óta Jászboldogházán élek a családommal, az óvodai és általános iskolai éveimet is itt töltöttem. Két gyermekem van, Andrea Szolnokon tanul a Víz- és Környezetgazdálkodási Szakközépiskolában, míg Fanni a helyi általános iskola nyolcadik osztályába jár. Férjem mezőgazdasági tevékenységgel foglalkozik, mellette a helyi önkéntes tűzoltó egyesület szaktevékenységét irányítja. A középiskolai éveimet Jászberényben töltöttem, ahol 1994-ben érettségi vizsgát tettem, majd Gyógypedagógiai Asszisztens

felsőfokú képzést végeztem el. 2004-ben elhelyezkedtem a Jászberényi Református Egyház Gólya Óvodájában. Dajkának dolgoztam és gyógypedagógus mellett logopédiai fejlesztést láttam el. Munka mellett, levelező tagozaton 2009-2012-ig a Szent István Egyetem Alkalmazott Bölcsészeti és Pedagógiai Karára jártam Szarvasra. Óvodapedagógus szakon végeztem. Nagyon megörültem, amikor megtudtam, hogy szülőfalumban, régi óvodámban végezhetem választott hivatásomat. Bízom abban, hogy a jövőben mind a gyermekek és szüleik mind pedig a kollégáim megelégedésére tudom majd óvodapedagógusi feladatomat ellátni.

Kedves Szülők!

- Ismét itt az őszi, megkezdődött az óvodai, iskolai nevelési-oktatási év!

Nemcsak a szülők anyagi, érzelmi teherbírását próbára tevő időszak ez. A kisgyermek számára sem könnyű az új élethelyzetben helytállni, különösen, ha először lépik át az óvoda vagy az iskola küszöbét.

Idén szeptemberben 14 kis óvodásunktól búcsúztunk, akik nagy várakozással, büszkén, de mégis kicsit megszeppenve lépték át az iskola kapuját. Kívánjuk nekik, hogy érezzék jól magukat az 1. osztályban, tanuljanak szorgalmasan, hogy büszkéik lehessenek rájuk szüleik, az óvó néni és a tanító néni.

Helyüket átadták az új apróságoknak. Idén szeptemberben 11 nagycsoportos, 15 középsős és 13 kiscsoportos korú gyermekkel indítottuk az évet, de az őszi folyamán és a következő év elején még érkeznek 3. életévüket betöltött gyermekek. Óvodánk két vegyes korosztályú csoporttal működik.

A Vuk csoport létszáma 21 fő.

óvó néni: dr Kissné Fazekas Ildikó

Rácz Béláné

dajka: Pócz Imréné

A Maci csoport létszáma jelenleg 18 fő.

óvó néni: Sósnné Baráth Erika

Baranyi Béláné

dajka: Szöllősi Béláné

A szeptember nehéz időszak az óvodáskorú gyermekek számára. A három éveseknek azért, mert anyától távol, egy teljesen új, ismeretlen környezetbe kerülnek. A nagyobbaknak sem könnyű, mert a nyári nagy szabadság után újra bele kell rázódniuk az óvodai életbe. A nagycsoportosoknak általában már nem okoz gondot, hiszen a szülők elmondásai alapján, már várják a találkozást pajtásaikkal.

Érdemes azonban néhány dologra odafigyelni, hogy zökkenőmentes, örömteli legyen a szeptemberi kezdés.

- A nyár folyamán lazul a családok addigi megszokott napirendje. Augusztus utolsó heteiben érdemes visszatérni az évközben bevált napirendhez, mert a rendszeresség, az állandóság biztonságérzetet ad az óvodáskorú gyermekek számára.

- **Ahhoz, hogy jól induljon a nap, nem lehet rohanni.** Tudom, hogy nem egyszerű dolog a reggeli rohanást elkerülni, de megéri. A szülők ingerültségét átveszi a gyermek is. Keljenek fel úgy, hogy legyen idő egy rövid reggelire. Beszéljenek egy kicsit az előtűnk álló napról. Már itt megbeszélhetik, hogy délután mikor érnek az óvodába gyermekükért - ezt mindig kössék egy óvodai tevékenységhez, mert a gyerekek számára így lesz érthető. "Amikor meguzonnáztatok, ott leszek érted!"

- Ha nyugodtan indulnak, könnyebb lesz az elválás. Tapasztalatom szerint a búcsúzkodást nem érdemes sokáig húzni. A gyerekek többségénél nincs is ezzel semmi gond, egy puszi, és már szaladnak is játszani.

A nehezebben elváló gyerekek próbálkoznak: Csak még egy puszi (ez mehet a végtelenségig), sírás egy otthon hagyott játékért, mikor jössz értem? Hamarabb gyere!

Soha ne ígérjenek olyat, amit nem tudnak teljesíteni,

csak azért, hogy a gyermek megnyugodjon!

A búcsúzkodásnak van egy határa, amit a szülőnek éreznie kell, eddig és nem tovább! A gyerekek azonnal megérzik, ha meginog a szülő, és a kérdések után jön a sírás, kapaszkodás stb. Ez elrontja a felnőtt napját is, mert aggódik, hogy vajon meddig sírt a gyermeke.

Az így elváló gyermekek többsége is rövid időn belül megnyugszik, és bekapcsolódik a játékba). Ha már elköszöntek tőle, ne fussanak mindig vissza, hogy sír a gyermekem, mert ezzel csak a bizonytalanságot erősítik benne. Bízbanak a pedagógusokban és a saját csemetéikben! Hamarosan megnyugszik, legtöbbször csak az elválás nehéz, utána már felfedezi a játékokat, gyerekeket, esetleg odabújik az óvó nénihez, és gyorsan eltelik a napja. (Ha a szülő bizonytalan, megérzi a gyermek, és ő is azzá válik. Ezzel tovább nehezítik a beszokást. Azt gondolja, ő most olyan helyen van, ahol őt veszély érheti, hiszen a szülei is félnek ettől.)

A legtöbb esetben néhány hét elég a beilleszkedésre. Rájön, hogy nem hagyják ott, megbízhat a szüleiben, jönnek érte minden nap. Megszokja az óvodai szabályokat, megismerkedik az új személyekkel. Hamarosan kialakul a kötődés is (legtöbb kisgyerek választ magának egy legfontosabb felnőttet), aztán már ő fog reklamálni, hogy miért van ma szombat-vasárnap, miért nincsen óvoda!

- Délután ígéretüknek megfelelően érkezzenek az óvodába. Ha tehetik, szervezhetnek egy kis programot is. Beszéljék meg, mi történt aznap. Tényleg figyeljenek oda a beszámolóra! **Hazafelé menet megfigyelhetik a környezet változásait, leveleket, terméseket gyűjthetnek. Ezeket másnap büszkén vihetik az óvodába. Ilyen apróságokkal észrevétlenül fejleszthetik gyermekeiket: beszéd-készségüket, emlékezetüket, megfigyelőkészségüket, bővíthetik ismereteiket.**

- Az esti házimunkába is bevonhatják a gyerekeket, segíthetnek teríteni, szalvétát hajtani stb. Ilyenkor folytatható a délutáni beszélgetés.

A napirend egyik fontos eleme az esti lefekvés. Sajnos sokszor tapasztalom, hogy az esti filmeket elmeséli nekem az óvodásaim. Ez nem helyes, a filmek tartalma miatt sem és az időpont miatt sem. Másnap fáradtak, nehéz őket felkelteni, nyugtatók, és máris rosszul indul a nap. **Soha ne TV, vagy videó mellett aludjon el a gyermek.** Az esti lefekvés kitolásával is próbálkoznak a gyerekek. Csak határozottságot és következetességet tudok javasolni. Lehet, hogy napokig, esetleg hetekig fog tartani a "harc", de ki kell alakítani az esti lefekvés rendjét is. **Legmegnyugtatóbb a gyermek számára elalvás előtt a szülők simogatása, meséje, egy jó éjt puzsi.**

Minden gyermek más-más egyéniség, de rövidebb, vagy néha egy kicsit hosszabb idő alatt mindegyikhez meg lehet találni az utat. Segítsék gyermeküket a kezdeti nehézségekben, bízbanak a pedagógusokban, meglátják hamarosan, jól érzi magát gyermekük az óvodában! Rengeteg élmény vár rá az új környezetben, az új ismerősök között.

Az ideai nevelési év kiemelt feladatának tekintjük két terület fejlesztését:

a mozgásfejlesztést, valamint a környezettudatos, egészséges életmódra nevelést.

Frissítő testnevelés(mindennapos 5 perces torna) bevezetése, séták, élményszerző túrák, kerékpár túra a nagyoknak egy közeli helyre, sportversenyek, családi napok, népi mozgásos ügyességi játékok, gyermektánc lehetőség, zöldségfélék, gyümölcsök rendszeres fogyasztása, stb

Szeretnénk óvodánk programjait a népszokások, népi hagyományok felidézésével megszervezni a jeles napokhoz kapcsolódóan, amihez társul hívjuk a szülőket, nagyszülőket.

Mihály napi vásáros, állatok világnapja, őszi termés és csuhé bábok, töklámpások készítése, alma, körte vagy szőlő szüret (a lehetőségek függvényében),tájház látogatás,télapó ünnepség, adventi kézműves délután, karácsonyi ünnepség(az első félév terve).

Továbbra is nagy hangsúlyt fektetünk gyermekeink anyanyelvi fejlesztésére. Heti egy alkalommal logopédus fejlesztí az arra rászoruló gyermekeket a nagycsoportosak játékos differenciált anyanyelvi fejlesztésben részesülnek, és nagy szerepe van a csoportokban a mesének, dramatizálásoknak, verselésnek, bábozásnak, dalosjátékoknak.

Óvodánk udvara szépen megújult, a nyár folyamán karbantartásra és átfestésre kerültek a fajátékok és a kerítés. Köszönet érte fenntartónknak, a Községi Önkormányzatnak és a munkálatokban részt vevő munkásoknak.

Gyermekeinket szép, esztétikus környezetben tudjuk fogadni. Mi, óvó nénik arra törekszünk, hogy a szülők sok pozitív élményt éljenek meg gyermekeikkel. Ha örömet szerzünk nekik, akkor egyben örömünk fog telni bennük. Ehhez viszont elengedhetetlen a derűs, nyugodt légkör kialakítása, ami csak úgy valósulhat meg, ha kiegyensúlyozott, érzelmileg és értelmileg fejlett gyermekek élnek vidám, játékos életüket.

- Ehhez hívjuk társul a szülőket, családokat .A szülők betekintheznek óvodánk életébe, és aktívan részt vehetnek rendezvényeink lebonyolításában.

Mindenkinek nagyon jó tanévkezdést kívánok!

*Sósné Baráth Erika
tagintézmény vezető*

ISKOLAI HÍREK

Iskolánk 2012. december 31-ig – a jászalsószentgyörgyi iskola kiválása után is – társulási formában működik. **Ezúton is köszönetünket fejezzük ki Tarnai Mihály igazgató úrnak az együttműködéséért. További munkájához sikereket, kitartást kívánunk.**

2013. január 1-jétől az állam veszi át az iskolák irányítását.

A tanév 182 napos lesz.

Őszi szünet: 2012. október 29-től november 4-ig tart.

Az őszi szünet előtti utolsó tanítási nap október 27. /szombat/, a szünet utáni első tanítási nap november 5. /hétfő/.

A tanévet 183 tanulóval kezdjük.

osztály	osztálylétszám	osztályfőnök
1. osztály	24	Varga Judit
2. osztály	21	Tóthné Simon Aranka
3. osztály	27	Gerhát Károlyné
4. osztály	18	Káposztás Istvánné
5. osztály	25	Tóth Pál
6. osztály	21	Szendrei Péter
7. osztály	24	Konkoly Béláné
8. osztály	23	Vajda Emese

Tanévnyitó ünnepségünkön köszöntünk el dr.Pap Bélánétól, aki 40 aktív munkában eltöltött év után ez évben nyugdíjba vonul. Jelenleg felmentési idejét tölti, de most is lelkesen adja át tapasztalatait fiatalabb kollégáinknak.

Új tanárunk

Barna Péter vagyok, 1982. március 2-án születtem Cegléden. Általános iskolai tanulmányaimat az abonyi Gyulai Gaál Miklós Általános Iskola ének-zene tagozatán folytattam. Itt szerettem meg a történelmet, elsősorban szaktanárom hatására. Gimnáziumba a szolnoki Tiszaparti Gimnázium és Humán Szakközépiskola Társadalomtudományi integrált tagozatára jártam, ahol a történelmet emelt óraszámban tanultam. Történelem tanári végzettségemet 2010-ben szereztem a Szegedi Tudományegyetem Juhász Gyula Pedagógusképző Karán, többek között Prof. Dr. Szegfű László és Dr. Zakar Péter tanítványaként. Érdeklődési területem az újkori egyetemes történet, különös tekintettel az Atlanti csatára és a Vietnámi háborúra. Szakdoigozatomat is

„A Type VIIB és a konvojok elleni német tengeralattjáró támadások” címmel, ebben a témakörben írtam.

Pedagógusként az a célom, hogy a tanulók érdeklődjenek a múlt eseményei iránt, értsék és szeressék a történelmet. Fedezzék fel a történelmi folyamatok összefüggéseit, és ismerjék meg, milyen tényezők-körülmények motiválhatták a történelem szereplőinek cselekedeteit. Fontosnak tartom, hogy a tanulók szívesen járjanak az óráimra, kedvvel és lelkesedéssel készüljenek azokra, és minél több sikerélményük legyen a történelem tanulása-

val kapcsolatban.

Bízom abban, hogy terveimet maradéktalanul sikerül megvalósítanom a jászboldogházi Mátyás Király Általános Iskola falai között.

Tiszapüspöki tábor

Az előző tanévén során – mi, akkori 5-6. osztályos tanulók – egy természetversenyen vettünk részt, ahol táborozási lehetőséget nyertünk. Az alapítvány jóvoltából éltünk is a lehetőséggel, és Tiszapüspökiben tölthettünk hét napot. A táborban nagyon jó kis közösség alakult ki. Rengeteg élményben volt részünk: madarakat gyűrtünk, fürödtünk a Tiszában, rovarokat preparáltunk, rágszálócsapdákat tettünk le az erdőben, gipsszel lábnyomot öntöttünk, és végigmentünk a bátorságpróbán is. Utolsó nap tábortűz kíséretében búcsúztunk egymástól. Feledhetetlen élményekkel tértünk haza, amikre még sokáig emlékezni fogunk.

*Klinkó Mónika és Mizsei Melitta
7. osztály tanulók*

Osztálytalálkozó 10 év után

Immár 10 éve, hogy elballagtunk a régi általános iskolából. Azóta sok minden változott, a sulis és vele együtt mi is, de nekünk olyan, mintha csak tegnap hagytuk volna el az iskola padjait.

10 év sok idő, de mi úgy gondoltuk, hogy megpróbáljuk ha még csak egy estére is, újra összehozni az osztályt, és feleleveníteni a régi emlékeket.

Már 5 év eltelt a legutóbbi találkozóunk óta, de szerencsére többen is úgy éreztük, hogy itt az idő egy újabb összejövetelre. Ennek öröme páran összeálltunk, és elkezdtünk szervezkedni. Felkerestük a régi osztálytársakat, és két régi osztályfőnökünket, Konkoly tanár nénit és Káposztás tanár nénit. Bár sokan dolgozunk, tanulunk az ország más pontjain, de erre az egy estére legtöbbünknek sikerült időt szakítania.

A sok szervezkedés után, végül augusztus 25-én a Kondi Büfében összejött a nagy csapat, melyet egy egésznapos fő-

zés, készülődés előzött meg. Miután megvacsoráztunk, nagy meglepetés ért minket, mikor kaptunk egy óriási tortát tanárainktól.

Mindenki izgatottan várta, hogy mi történt a másikkal az évek során. Szerintem elmondható, hogy az osztály képe semmit sem változott, 14 évesen sem voltunk egyformák, ami most foglalkozásainkban is kitűnik, hiszen a masszortól a mérnökiig mindenki megtalálható az osztályban. Az idő múlását az is mutatja, hogy többen közülünk már családot is alapítottak. Az este folyamán –úgy gondolom– sikerült felidézni a régi hangulatot, amit más sem bizonyíthatna jobban, minthogy hajnalig karaokéztunk, táncoltunk, beszélgettünk együtt.

Remélem 5 év múlva is sikerül egy ilyen jó hangulatú osztálytalálkozót összehozni!

Muhari Nikolett

Hogy tetszik lenni?

Mindig nagy öröm számomra, ha szellemileg friss, fiatalos lendülettel és akarattal élő emberekkel találkozom. Besenyi Pista bácsi, aki decemberben tölti a 90. évét, szintén jó példával jár előttünk. Hogy tetszik lenni? – kérdezem Olvasóink nevében is.

- Ebben a korban ne panaszkodjon az ember. Egy a lényeg: nem szabad elhanyagolni sem a mozgást, sem az agy csiszolását. Ezért keresztretjévenyézni szoktam, ehhez lányomtól, Marikától minden segédeszközt megkaptam. Így a Rejtvényfejtők nagy lexikonát, a Szinoníma szótárt, sőt még angol szótárt is. Teletextet, Néplapot olvasok mindennap.

Ha valahová megyek, kerékpárral igyekszem. De érdekelnek az elektromos eszközök is. Ha valami elpusztul, szétszerelem, és addig próbálkozom, amíg nem működik. Igazi türelem és szellemi játék.

- Hogyan alakult ki a technika iránti érdeklődése?

- Erre nehéz röviden válaszolni. Sóshidáról én Berénybe jártam iskolába, mert az közelebb volt. Iparos szerettem volna lenni. Családomban mindenki úgy gondolta – mivel a három fiú közül én voltam a legjobb tanuló –, hogy „Pityu majd a városban fog élni.” A sors másképp döntött. A paraszti munka mellett fényképeztem is. És jött a 2. világháború! A honvédségnél kitanultam a gépkocsivezetést szinte minden típusú járműre. Ezt hasznosítottam az orosz fogságban is, ugyanis Buda ostrománál 1945. február 12-én hadifogoly lettem. Hat kemény év várt rám és társaimra. Míg mások elkeseredtek, én a túlélésre rendezkedtem be. Soha nem féltem, pedig peches voltam. Egy éves kaukázusi vasútvonal építés után hazajöhettém volna, de a táborparancsnok nem engedett. Szüksége volt rám. Pedig az oroszok eltulajdonították a jogosítványomat, de az áramfejlesztő mellett kitanultam a villanyszerelést, törött üvegekből lámpákat készítettem, fodrászkodtam, sakkoztam. Emiatt különleges elbánásban volt részem. Több jutott a cigarettából, (amit kenyérre cseréltem) a káposztából, és a többi, mai értékkel mérve ennivalónak nem nevezhető ételből is. Én már nem a szabadban dolgoztam, így a nagy orosz télben nem fagytam meg. Többször megszökhettem volna, hiszen Voronyezsben már egyedül jártam a tisztek lakására pl. villanyt szerelni. A történelem nagy fordulói itt is érintettek. Pl. a fogság 3. évében haza akartak bennünket vinni, de a magyarországi események miatt Sztálingrádnál leszállítottak minket. Többször bevagóníroztak, míg másfél év múlva eljutottunk Voronyezsig.

- A családja mit tudott a fogságáról?

- Félévente válhattunk levelet, így tudták, hogy élek, és ők is reménykedtek. 1950 decemberében kerültünk újra Magyarországra. Először Nyíregyházára kerültünk agyamosásra, majd Pestre és utána Vácrá. Amikor Újszászon haladt át a vagonunk, egy levelet dobtam ki az állomáson, és bíztam a megtaláló jó szándékában.

Besenyi István

Nem tévedtem. A levél eljutott családomhoz, akik ebből értesültek, hogy már itthon vagyok. Fogságom 6. évében, ugyanazon a napon, február 12-én 20,- Ft-tal a zsebemben érkeztem haza.

Ismét a történelem szólt közbe. Tito politikája miatt újra mozgósítás lett, és két hónap múlva újra besoroztak. Mór mellett táboroztunk, és egy bányából kifolyt vízben, pataokban fürdöttünk, mostunk fejet, és sajnos akkor többünknek kihullott a haja. Miután leszereltem, 1952-ben megházasodtam. Így 2012. számunkra többszörös évforduló. Feleségem, Marika 80 éves lesz, én 90, és 60 éves házasságunk leszünk.

- Isten éltesse Önöket erőben, egészségben családjukkal együtt! Pista bácsi! Úgy tudom 1952-ben a helyi

tűzoltósággal is „eljegyezte magát” több évtizedre.

- Igen. Ercse Miska tűzoltóparancsnok helyettest kérését, melyet elvállaltam. Feladatom volt a csapat megszervezése, a technika beszerzése és annak üzemben tartása. Még abban az évben Jákóhalmán sikeresen versenyeztünk. Ercse Mihály halála után tűzoltó elnök lettem, és ezt a posztot adtam át Szűcs Gergelynek néhány évvel ezelőtt.

- Legemlékezetesebb kivonulásukra mi volt a jellemző?

- Döbbenetes volt, amikor a Lantos – féle baromfi istálló kigyulladt. 8-10 lajttal vonultunk ki, és a berényi tűzoltók erre kapcsolódtak rá, mivel már vízforrás nem volt. De nem felejttem el a sorozatos szalmakazal tüzeket sem!

- 2006-ban, a nálunk megrendezett Jász világtalálkón Pista bácsi kapta a „Jászboldogháza Községért” kitüntetést a helyi tűzoltó egyesületben végzett több évtizedes áldozatos munkájáért.

- Emellett a megye is megköszönte munkámat, és bevallom, nagyon jólesett, ugyanúgy, amit a TSZ-től kaptam, ahol szintén több évtizedig dolgoztam. Voltam brigádvezető, darálós, kovács, 10 évig traktoros, majd raktáros, és közben az Ellenőrző Bizottság Elnöke is.

- Pista bácsi! Mit tanácsol a mai fiataloknak?

- Tudom, nem könnyű az életük, de példámat szeretném nekik átadni. Soha nem feladni, és mindig a túlélést (bármely helyzetben) szem előtt tartani.

Ezt a házat, amiben most élünk 1956-ban egy hét alatt húztuk fel. A válykot mi vertük, az építkezésben barátok, rokonok segítettek. És amint látja, ma is stabilan áll.

Nagyon szépen köszönöm a beszélgetést, és arra buzdítom most is Pista bácsit, hogy az eseménydús, történelemmel fűszerezett élettörténetét feltétlenül írja meg!

Mindannyiunknak szolgáljon tanulságul élete, és a továbbiakhoz is sok erőt, egészséget kívánok!

Zrupkó Ferencné

Hivatása ... *Beszélgetés községünk fiataljaival*

Községünk fiataljai közül szeretnék bemutatni egy olyan fiatalembert, aki júniusban államvizsgázott a Semmelweis Egyetem Általános Orvostudományi Karán. Végzettsége szerint általános orvos. A gyógyításnál azonban jobban érdekli az agykutatás. Ő Szadai Zoltán.

-Mi irányított az orvosi pálya felé? Mikor jöttél rá, hogy ezt szeretnéd csinálni?

-Igazából engem mindig is érdekelt a természet, már általános iskolás koromban is. Rigó Andrásné tanár nénivel sokat jártunk kint a határban. Aztán ez az érdeklődés a középiskolában kicsit alább hagyott, de a továbbtanuláshoz megint felerősödött. A biológiát azonban akkor nem akartam választani, ezért döntöttem az orvosi mellett. Tovább gondolva, több lehetőséget láttam az orvosi egyetemen, úgy mint például a kutatás - amit már most is csinálok -, ami mindig is érdekelt. Amikor elvégeztem az egyetemet, úgy határoztam, hogy bár alapvetően szociális típusú vagyok, nem szeretnék kórházban dolgozni és gyógyítani, hanem kutatni szeretnék.

-Milyen volt az egyetem, mesélnél róla?

-Az orvosi egyetemen első két év úgymond "buktató". Ilyenkor esnek ki és adják fel a legtöbbet. Utána már könnyebb. Addigra megtanulja az ember, hogy hogyan kell tanulni, és sajnos elég nehéz, hogy vizsgaidőszakban napi 8-10 órát kell a könyvek felett ülni. Az első vizsgám, ami kémiából volt, például kettes lett. Utána már én is megtanultam, hogy hogyan tudok minél több mindent rövid idő alatt megjegyezni. Hatod éven végig gyakorlat volt. Minden hónapban más területen, majd következett a szigorlat. Néhány gyakorlatot külföldön teljesítettem. pl: Kolozsváron traumatológiát, Szlovákiában gyermekgyógyászatot. Nyáron is van gyakorlat. Az elsőt, a szolnoki Hetényi Géza Kórházban töltöttem, de voltam kb. 1 hónapot Brazíliában is. Ott egyébként sokkal

Szadai Zoltán

gyakorlatiasabb az oktatás.

-Mit csinálsz most pontosan?

-Egy laborban dolgozom Budapesten, ahol kutatásokat végzek. Az agyhullámok és az ideg sejtek működését figyeljük. Államvizsga után pár nappal már itt kezdtem dolgozni. Egyébként ide már az egyetemi évek alatt is belátogattam. Itt csináltam a Tudományos Diákok Körét dolgozatomat is, így már akkor beleláttam a labor életébe.

-Mesélnél erről a laborról egy kicsit?

-Van egy biológiai része, ott dolgozunk nyolcan. Van egy mikroszkópfejlesztő része is, ahol programozók, fizikusok, mérnökök dolgoznak. Nagyon jól felszerelt, nemzetközi színvonalú hely. Nemrég például Barcelonában jártunk egy konferencián.

-Hogyan látod magad 5-10 év múlva? Mit

fogsz csinálni?

-Valószínűleg ugyanezt, mert nagyon szeretek ezzel foglalkozni. Még 4-5 évig biztosan Magyarországon maradok. Utána lehet, elmegyek külföldre egy pár évre. Aztán meg visszajövök, gondolom... De a kutatói élethez hozzá tartozik, hogy külföldre is kacsintgatunk, hogy más technikákat lássunk, más gondolkodásmódot is magunkévá tegyünk.

-Milyen gyakran tudsz haza jönni Boldogházára?

-Minden hétfőig itthon vagyok, hiszen szeretek itthon lenni. Vonattal gyorsan hazaérek Budapestre.

-Ilyenkor mivel kapcsolódsz ki? Mit csinálsz a szabadidőben?

-Az aktív pihenést szeretem, úgy mint a kerékpározás, motorozás. Télen sielés és snowboard. Szerencsére itthon is megőriztem a barátaimat, és Pesten is igyekszem tartani a kapcsolatot a volt egyetemista társaimmal.

Sok sikert kívánunk Zoli a céljaid eléréséhez!

Gulyás Beáta

Hobbink az éneklésami az előző lapszámból kimaradt...

*"A szeretetnek melege van a természet hidegében,
világossága van az élet sötétségeiben,
és a szeretetnek ajkai vannak,
amik mosolyognak velünk az örömben,
és lecsókolják könnyeinket a fájdalomban."*

Gárdonyi Géza

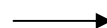
Kőhidi Györgyné: Férjemmel régóta részt veszünk a falunapokon. A Jász-Világtalálkozókon pedig mindig foglalkoztattott az a gondolat, hogy Boldogházáról nincs fellépő. Később az Árvalányhaj képviselte a községet, mindenütt igen nagy sikert aratva. Mondtam Orcziné Veronkának nem igaz, hogy nincs a faluban 15-20 ember, aki tud és szeret is énekelni. Többszöri nekifutásra Veronka megalakította az énekkart, szerencsére Bettike vállalta a tanítást.

Mivel szeretek énekelni és örömet okoz számomra, így csatlakoztam. A próbák vidámak, hangulatosak, mindenki jól érzi magát. Én úgy nevezem Örömeéneklés!!!

A kórus kezd összekovácsolódni és remélem igazi közösségé fejlődünk.

Sokan kételkedve fogadták: mondván, mit akarnak ezek? Nem sokat, csak kicsit színesíteni a falunapot és egyéb rendezvényeket, örömet okozva egy-egy szép dallal. Már többször volt fellépésünk, ami aránylag jól sikerült. A kórustagoknak szokni kell az éneklést és a fellépést. A kételkedőknek üzenem, lesz ez még jobb is, mert mi örömmel és nem megszokásból énekelünk.

Kövér Imréné: Egy éve annak, hogy tudomásomra jutott, községünkben kórus alakult. Fontolgattam, milyen jó is lenne a csapathoz tartozni, hiszen nemcsak hallgatni, énekelni is szeretem a szép dalokat. Lánykoromban, Jászsó-szentgyörgyön tagja voltam a Páva-körnek, ahol örömet, bánatot kiénekelünk magunkból. Így amikor Bettike meghívott maguk közé, szíves-örömezt jöttem. Azóta is minden szerdán találkozunk a próbákon, és egyre gyakrabban hívnak bennünket fellépésre. Amikor pedig egy-egy jól összeállított

Új híd a Tápión

Jászboldogháza területének déli részéből a Tápió folyó „levág” egy nagyobb területet. Ezt a levágott részt Boldogházán úgy hívják „túl a Tápió”, aminek a megközelíthetőségét biztosítja Boldogháza felől a Tápión lévő úgynevezett Bábosik-híd. Honnan is kapta a nevét a híd: tőle kb. 100 méterre volt egy tanya közvetlenül a folyó mellett, amiben a Bábosik család lakott, de már generációkkal előbb is mindig ennek a családnak a felmenői lakták ezt a tanyát. A több mint száz tápiói tanya közül ez volt az utolsó, amit lebontottak.

De hol is kezdődött a Tápió híd története.

A legenda szerint Mária Terézia az 1760-as években két hűséges katonájának jutalomként adományozta a jászberényi határ legtávolabbi csücskét, a túl a tápiói területet, ami abban az időben nádas, mocsaras láp volt. Mai szemmel nézve, mondhatnánk, hogy büntetésnek is beillett volna, nem jutalomnak, hogy ezt a területet kapták, de akkoriban ez biztos nem így volt. Ez a két katona kezdte a túl a Tápió-i részen a civilizált élet alapjait lerakni. Ehhez máris szükség volt átjárási lehetőségre a Tápión, hiszen Jászberénybe kellett járni ügyes bajos dolgait elintézni. Eleinte lóháton még híd nélkül is átjártak a kis patakon, de később már családjukkal együtt lovas fogattal vagy hintóval nem lehetett csak úgy átkelni. Az első hidat ők építették, valószínű, hogy azóta mindig volt átjáró a kis patakon.

Ha ránézünk a mai földhivatali térképre, még ma is erről a két katonáról van elnevezve ez a terület.

Eddig a legenda, és most a közelebbi, hiteles valóság.

A második világháborút megelőzően egy falábakon álló keskeny átjáró szolgálta az átjárást a folyón, ami az akkori igényeket kielégítette.

1944 őszén a visszavonuló német katonák felrobbantották maguk után az átjárót, elvágva ezzel a túloldalon őket. A robbantás után a hídnak csak a lábai maradtak, a felső rész teljesen megsemmisült. Hasonló sorsra jutott az onnan kb. 800 méterre lévő vasúti pálya is.

Az ott élőknek a háború elmúltával folytatni kellett a mindennapi életüket, ehhez szükségük volt a hídra. A háború után megmaradt igavonó ökrös fogatokkal a felrobbantott vasúti sínekből nyolc egyenes szálát elvontattak a Tápió partjára iszonyatos nehéz munkával ráépítették az épségben maradt lábakra, ami az 1970-es évek közepéig szolgálta a Tápión túl élők közlekedését. Központi szerepet töltött be ez a híd a többi átjáró mellett, ugyanis ezen kívül még másik két fahíd is volt a Tápió boldogházi szakaszán, az egyik az un. Harsányi-híd, ami Tápiógyörgye határán volt. A másikat pedig Liba-hídnak nevezték, ami az Oláh-tanyák lakóinak biztosított Újszász felé átjárást a folyón, a Szolnok-Hatvani vasúthoz közel. A legnagyobb forgalom azonban mindig a Bábosik-hídon bonyolódott, sőt jó néhányan nosztalgiával gondolhatnak a nagy fürdözésekre, halászatokra, amik nyári hétvégéken a híd környékén zajlottak. Akkoriban még olyan tiszta volt a folyó vize, hogy lehetett látni a fenéken lévő kagylókat, egyéb vízi állatkákat. Sajnos a kellemetlen emlékeket is meg kell említeni, az 1940-es vagy az 1963-as árvizet, ami az egész tápiói területet érintette, vagy az 1969-ben csak a túl a Tápiót elöntő hatalmas árvizet, ami megkeserítette az ott élő néhány család életét, mert volt, akinek egy

egész élet munkája semmisült meg pár óra leforgása alatt.

Az árvíz az átjárót is megrongálta, és ekkorra már a mezőgazdasági gépek mérete, súlya is meghaladta a falábú híd terhelhetőségét.

Boldogháza akkori vezetői úgy döntöttek, hogy új hidat építenek ami biztonsággal elbírja a nagyobb súlyú járműveket is. 1973 nyarán aztán a TSZ. építő brigád kivitelezésében elkészült a beton pilléreken nyugvó, acél tartógerendákkal megerősített átjáró. Ezen az átjárón bonyolódott le a forgalom több mint 30 évig. Az 1970-es évek végére a túl a Tápió-i terület teljesen elnéptelenedett, lebontották az utolsó tanyát is, így a híd már „csak” a mezőgazdasági termelés céljait szolgálta, ami természetesen nem mellékes. Traktorok, tehergépkocsik, különböző munkagépek, kombájnok jártak oda-vissza ezen a hídon egészen 2009 őszéig, amikor a Bábosik híd „úgy döntött”, hogy elég volt a nehezebbnél nehezebb járművekből. Azon a napon éppen egy John-Deere kombájnnal Kisbalázs Ferenc akart áthajtani a hídon, hogy kukoricát takarítson be a túloldalon. Amikor már majdnem átért a túloldalra, az átjáró leszakadt. Az acél gerendák elhajoltak, magukkal rántva az egyik beton pillért is, a kombájn a víz felett lógott. Szerencse a szerencsétlenségben, hogy személyi sérülés nem történt, és a kombájn is megúsza kisebb „zúzódással”. Másnap egy hatalmas daru kiemelte a kombájnt a folyó fogságából.

Ezzel lezárult és egyben el is kezdődött egy újabb fejezet a híd történetében.

Jászboldogháza akkori képviselőtestülete megosztott volt a híd helyreállítását illetően. A testület egyik fele úgy gondolta, hogy ezt a pénzt inkább a falu belterületi úthálózatára kellene fordítani, a másik oldal viszont az átjárás biztosítása mellett foglalt állást. Hosszú, többfordulós vita után a helyreállítás mellett döntöttek a képviselők. Döntésük meghozatalában sokat segített, hogy dr. Pap Béla akkori alpolgármester tiszteletdíját felajánlotta a költségek fedezetére. Elkezdődött a lehetőségek felkutatása. Felajánlotta segítségét Muhari Zoltán, akinek közbenjárásával a polgármester úr felvette a kapcsolatot a Magyar Nemzeti Vagyonkezelő ZRT.-vel akinek a tulajdonában volt olyan vasúti hídelem, ami megfelelt a Tápió híd helyreállításához. A képviselőtestület kérvényt nyújtott be a vagyonkezelő ZRT.-hez, két hídelem és a hozzá tartozó kiegészítő alkatrészeknek az átadását illetően. Több mint egy éves huzavona után megérkezett a vagyonkezelő határozata, hogy térítésmentesen megkapja Boldogháza a szükséges hídelemeket, csak a hazaszállításról kell gondoskodni, ami szintén nem egyszerű feladat. A hídelem hosszúsága 16 méter, súlya egyenként több mint 10 tonna, a két darab acél testet Szécsényből kellett a Tápió partjára szállítani. Gondos előkészítés, szervezés után 2012. július 23-án egy nagyméretű daru segítségével, az előre elkészített beton pillérre ráemelték az új Bábosik hidat. A látványos beemelésnél az önkormányzat dolgozói, illetve közmunkások segítettek a daru kezelőjének munkáját, a polgármester személyes irányítása mellett. A nem nagy hírverés ellenére a nem mindennapi munkát Újszászról, Tápiógyörgyéről, és természetesen Boldogházáról kilátogató emberek, fotósok kíváncsisága, mellett végezték. Talán a sors fintora, hogy az új híd felhajtójához szükséges töltéshez a földet, éppen a híd

névadójától a Bábosik tanya megmaradt romjaiból szállították oda. Újra van átjárási lehetőség a Tápión, mégpedig minden eddiginél nagyobb teherbírású acél szerkezetű híd, aminek sajnos létezik egy rossz tulajdonsága: mivel manapság nagy divat a fémből készült tárgyak fekete kereskedelme így ez az acélból készült híd is „vonzza a kereskedőket”. Ezért az átjáró építői mindent megtettek annak érdekében, hogy a híd alkatrészeit ne lehessen egyszerűen könnyebb szerszámok nélkül megbontani.

Ennek a rövid visszatekintésnek az első részét, nagyapám, néhai Szűcs János visszaemlékezéseiből válogattam, aki

1886-tól, születésétől 1976-ban bekövetkezett haláláig élt a túl a Tápión.

A hídról szóló írásból az állapítható meg, hogy 30-40 évenként mindig történt valami, ami szükségessé tette az átjáró megújítását.

Nem tudhatjuk, hogy mit hoz az elkövetkezendő jövő, de reméljük hogy a most helyreállított átjáró az eddigi „megszokottnál” hosszabb ideig látja el feladatát.

Szűcs Gergely

Az előkészületek az új hídelem fogadására

Rakodás Szécsényben

A hídelemek daruzása

A helyére került minden

A betonozott hídtész

Újra átkelhetünk a Tápión

Régen volt – hogy is volt?

A kender feldolgozása

Amikor a Civil Nap alkalmával, a kereszt felszentelése és az emlékkő avatása során próbáltam visszagondolni a Tápióban töltött évekre, felidéződött bennem sok-sok régi kedves emlék. Gyerekkorunkban sokat dolgoztunk a ház körül, minden munkában részt vettünk. Számomra nagyon érdekes volt a kender feldolgozása, ami ma már talán sokak számára ismeretlen.

Közel laktunk a Tápió folyóhoz, ami akkoriban csak egy kis árokban folydogált. Volt kenderföldünk, így végig kísérhettem a gyakorlatban is a kender-feldolgozás folyamatát. Amikor a kender beérett, levágták, kékébe kötötték. A kis folyóba négy oszlop volt leverve, ezek közé raktuk a kékéket egymásra, mindig keresztben az előző sorra. Tettünk rá nehezéket is,

nehogy a víz elsodorja, és így ázott a kender általában egy hétig. Áztatás után kiszedtük a kékéket a vízből és a parton fölállítva kúpokba raktuk, mint a kukoricaszárát szokták. Amikor megszáradt, akkor következett a kendentörés, amit egy speciális, erre készített eszközzel végeztünk. A kékéket kibontottuk, és egyszerre egy fél marékkal tettünk a kendentörőbe, hogy a kemény szárazakat összetörje. Az így összetört kendent egy különleges „fésűvel” kellett sokszor átfésülni. Ez egy szögekkel sűrűn telivert korong volt, szögletes fára erősítve. Addig kellett fésülni, amíg puha, finom szálakat nem kapunk. Ez volt a kenderkóc, amit télen az asszonyok a guzsalyon orsóval megfontak.

Nagyanyámnak, aki Jánoshidán lakott, volt szövőszéke, és ebből szötte a vászonlepedőt, a törölközőt, és a férfiak-

nak a bőszárú gatyákat. A finomabban szőtt anyagokból pedig ruhaanyagok is készültek, és volt a családban, aki meg is tudta varrni.

Sokszor gondolok arra, hogy egy tanyasi embernek mennyi mindenhez kellett értenie, soha nem lehetett unatkozni. Milyen jó lenne, ha ezek a régi mesterségek valamilyen módon megmaradnának, és a fiatalok is megismerhetnék.

Sziliczei Zoltánné

Eboltás

Tájékoztatam a község lakosságát, hogy a 164/2008. (XII. 28.) FVM rendelet értelmében a **3 hónaposnál idősebb ebeket KÖTELEZŐ VESZETTSÉG ELLEN** a tulajdonos saját költségén, az állat állategészségügyi felügyeletét ellátó magánállatorvossal beoltatni!

Az összevezetett eboltás időpontja:

**2012.09.13. (csütörtök)
8-12 és 13-16 óráig
az ún. Állatorvosi rendelőben**
(sportpályával szemben)

**2012.09.19. (szerda)
14-17 óráig
az ún. Állatorvosi rendelőben**

Pótoltság:

**2012.09.22. (szombat) 9-11 óráig
az ún. Állatorvosi rendelőben**

Az oltás díja Magyar Állatorvosi Kamara ajánlása alapján 3000.- Ft + a féreghajtó tabletta 10 ttkg-onként 100.- Ft, tehát a fizetendő díj (a kötelező féreghajtással együtt):

**10 kg testsúlyú kutyának 3100.- Ft
20 kg testsúlyú kutyának 3200.- Ft
30 kg testsúlyú kutyának 3300.- Ft
40 kg testsúlyú kutyának 3400.- Ft**

Kötelező a kutyáknak az új típusú, belső borítóján sorszámozott oltási könyv.

A fiatal kutyák első oltási könyvének kiállítása illetőleg az elveszett oltási könyvek pótlása 300.- Ft-ba kerül!

Az oltatlanul maradt ebek tulajdonosai ellen szabálysértési eljárás kezdeményezésére kerül sor!

Szalókiné Dr. Petróczki Ildikó
magánállatorvos

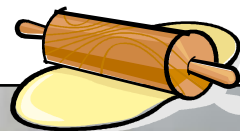
Helyettesítés

Tájékoztatam a község lakosságát, hogy szülési szabadságom idején Dr. Záborszki Tamás állatorvos fog a magánállatorvosi

munkában helyettesíteni, akit távollétem idején az én telefonszámomon, a 30501 4997 számon érhetnek cl.

Szalókiné Dr. Petróczki Ildikó

KI MIT SÜTÖTT?

Amikor az augusztus 20-i ünnepségre meghirdettük a **Ki mit süt?** hagyományos sütemények bemutatóját, magunk sem gondoltuk, hogy ilyen sokan vállalkoznak a régi, már-már elfeledett sütemények elkészítésére, a gyermekkor ízeinek felidézésére. Nagy örömünkre az ünnepség előtt sorban érkeztek a látványos, és mint kiderült igen finom sütemények, és a Tájház pajtájában lévő asztalok hamarosan megteltek a tálakon, kosarakban, tálcaikon sorakozó finomságokkal. Néhány sütemény neve valódi rejtvényt jelentett, mert hát mi is az a *lábatlan tyúk*, mit fed a *mákos kukorica prósza*, vagy a *rózsaherőce* neve. Ezeket a titkokat hamarosan felfedjük, s a Boldogházi Hírek számaiban közzétesszük a recepteket.

A 27 vállalkozó kedvű háziasszony a következő süteményekkel örvendeztette meg a jelenlévőket:

Bálint Mihályné	Keletlen pite	Molnár Lajosné	Csöröge
Baranyi Sándorné	Túrósprite	(Törökszentmiklósról érkezett vendégként)	
Baráth Endréné	Zserbó	Nagy Gyuláné	Pampuska
Bata Jánosné	Pozsonyi kifli	Orczi Imréné	Krumplis bodag
Bazsó Józsefné	Lila káposztás pogácsa és almás lepény	Papp Izabella	Túrós pogácsa
		Papp Lajosné	Rostélyos kalács
Berkó Sándorné	Almás lepény	Sass Elekné	Tejfölös pogácsa
Dékány Béláné	Bögrés sütemény	Sass Lajosné	Hájas tészta
Fabrinczius Lajosné	Rózsaherőce	Sass Istvánné	Ferdinánd csiga
Gömöri Györgyné	Krumplis bukta csiga formában	Szadvári Istvánné és Kézér Imre	Sajtos kifli
Juhász Józsefné	Mákos kukorica prósza	Sziliczei Zoltánné	Magyar kelt béles túl a Tápión módra
Kerekes Antalné	Csöröge	Szücs Gergelyné Marika	Krumplis pogácsa
Kiss Zoltánné	Tejfölös keletlen pite	Zámbori Gyuláné	Képviselőfánk
Köhidi Györgyné	Keletlen pite	Zrupkó Antalné	Lábatlan tyúk
Kövért Istvánné	Csöröge, (herőce)		

A sütemények készítőinek szeretettel gratulálunk, s a sikerüket mi sem bizonyítja jobban, mint hogy az önkéntes zsűri – a hálás közönség, pillanatok alatt elfogyasztotta az alkotásokat. Köszönjük a fáradozást, jó érzés, hogy ilyen módon is őrizzük a hagyományokat, s egyben a gyermekkor, a szülők és nagyszülők emlékét.

Papp Izabella

Az első recept:

Rózsaherőce

Hozzávalók: 4 tojás
pici só
5 dkg cukor
annyi liszt, amivel kemény tésztát tudunk gyúrni

Két cipót készítünk, vékonyra kinyújtjuk, és kb. 5-6 cm átmérőjű köröket vágunk ki pogácsaszaggatóval. Ezeket négy helyen késsel bevágjuk, s kettőt-kettőt tojásfehérjével középen összeragasztunk. Ezután forró zsírban vagy olajban kisütjük, s közben a két kis kör szép rózsza alakot kap. Porcukorral meghintjük, a közepét baracklekvárral díszítjük.
Jó étvágyat hozzá!

Fabrinczius Lajosné

A JÁSZKUN KERÜLETBŐL A „MUSZÁJ VÁRMEGYÉBE”

1876. szeptember 4-én alakult meg Jász-Nagykun-Szolnok vármegye

Községünket fiatal településként emlegetjük, hiszen csak 1946-tól vált önállóvá. Tágabb közösségünk, megyénk ugyancsak fiatalnak mondható – különösen az István király által létrehozott vármegyerendszerhez képest –, hiszen csupán 136 évvel ezelőtt jött létre. Boldogháza ekkor a megszűnő Jászkun Kerületből Jász-Nagykun-Szolnok vármegyébe került. De vajon miért nevezték „muszáj vármegyének” az új törvényhatóságot?

„A Jász kun Kerület mint önálló törvényhatóság megszüntetettik”

A Jászkunság hazánk sajátos történeti fejlődésű tájegysége volt, amely a *Jászságot*, a *Kiskunságot* és a *Nagykunságot* foglalta magában. A jászok és kunok katonáskodó népcsoportként költöztek Magyarországra a 13-14. században. Az uralkodóktól jelentős kiváltságokat kaptak, melyekért háborúk idején a király melletti hadba vonulással tartoztak. A három, földrajzilag is különálló terület a török hódoltság idején szerveződött közös közigazgatási egységgé. A Kiskun Kerület központja *Kiskunhalas*, a Nagykun Kerületé *Karcag*, a Jász Kerületé pedig *Jászberény* volt. Jászberény egyben a három kerület központja, a *Jászkun Kerület székhelye* is volt. A Jászkun Kerület egészen 1876-ig megőrizte a középkori kiváltságokon alapuló különállást és jogainak jelentős részét. A Kerület térképére nézve ma már bizonyára nehezen elképzelhető, hogy az egymástól távol eső, erősen széttagolt területek évszázadokon át jól működő közigazgatási egységet alkottak. Lakóit erős hagyománytisztelet és a kiváltságokból eredő öntudat jellemezte.

A Jászkun Kerület térképe a 18. század-

A Jászkun Kerület történetében az *1870-es 42. törvénycikk* hozott döntő változást. A polgári korban ugyanis már nem volt fenntartható a feudális kiváltságokon alapuló jogi helyzet és a területi széttagoltság. A törvény első paragrafusa kíméletlenül fogalmazott: „*A Jászkun Kerület mint önálló törvényhatóság megszüntetetik*”. Noha a területi rendezés

szükségességét a jászkunok sem vitatták, a változtatás tervezett módja meglehetősen heves felháborodást váltott ki mindhárom kerületben. Az első javaslatot 1873-ban Szapáry Gyula belügyminiszter hagyta jóvá, ami igen radikális elképzeléseket tartalmazott, s a történelmi hagyományokat teljesen figyelmen kívül hagyta. A három kerület településeit a környező megyékbe kívánta beolvasztani, s ennek nyomán *Heves-Jász megye* néven új törvényhatóság alakult volna *Eger* székhellyel. A Nagykunságból a közeli településekkel önálló *Kun megyét* terveztek Karcag központtal, a Kiskunság helységei pedig Pest, illetve Solt megyéhez kerültek volna.

Az önálló Jász Megye terve

A javaslat legsúlyosabban a Jászszágot, benne elsősorban Jászberényt érintette, hiszen megszüntette volna központi szerepkörét. Komoly küzdelem indult a tervezet ellen, s ekkor fogalmazódott meg először az *önálló Jász Megye terve*. A jászszágiak azt javasolták, hogy a *Jász Kerületből* és a hozzá csatolható *Heves, illetve Pest megyei* településekből Jászberény központtal önálló törvényhatóságot hozzanak létre. Statisztikai adatokkal bizonyították, hogy az új megye képes a modern közigazgatási feladatok ellátására és Jászberény minden szempontból alkalmas a megyeszékhelyi szerepre. A belügyminiszterhez írott, logikus érvekkel alátámasztott kérelmet így fejezték be: „*A jász nép nem érdemli meg, hogy eltemessék, hogy fejlődése megakasztassék, hogy a virágozni indult községek szorgalmas, elégedett, hazafias lakóinak szívébe az erőszakos elnyomás, s beolvasztás a közügyek iránti közöny s csak alkalomra váró nyugtalanság veszélyes magvát beültesse.*”

Az önálló Jász Megye terve

A jászok küzdelmeit egy jászberényi születésű kiváló közéleti személyiség **Sipos Orbán** vezette. Nevéhez fűződik többek között a Jász Múzeum megalapítása és a Hatvan-Szolnok közötti vasútvonal létrejötte. A köztiszteletben álló politikus, akit „*jász királynak*” is neveztek, országgyűlési képviselőként többször felszólalt a megyerendezés vitájában, és mindent megtett azért, hogy az átalakulás a jászkunok számára kedvező módon menjen végbe.

Harc a megyeszékhelyi rangért

1875-ben Tisza Kálmán vette át a belügyminiszteri tárcát, aki nagyobb megértést tanúsított a jászkunok kérelmei iránt, s így számukra is elfogadhatóbb javaslat került kidolgozásra. A későbbiek során a megyeszékhelyi rangért bontakozott ki igen éles küzdelem a két esélyes város Jászberény és Szolnok között.

Jászberény ebben az időben minden tekintetben megfelelt a megyeszékhelyi szerepkörnek. Volt törvényszéki épülete, tisztképző iskolája és adóhivatala és itt volt az ország legnagyobb laktanyája. A városban volt egy főgimnázium, 6 osztályos nőnevelde és városi múzeum is. Ma már különösnek tűnhet, hogy ebben az időben Jászberénynek 20 ezer lakosa volt, míg Szolnoknak mindössze 15.800.

Ugyanakkor Szolnok mellett szólt kedvező földrajzi helyzete és jó közlekedési feltételei is. A hagyományaikra mindig büszke jászok ezzel kapcsolatban keserűen jegyezték meg: „A központi helyzetetés oly nyomatékos ok, mellyel szemben minden egyéb elenyészik, s köszönjék meg a jászok, ha a megyeház a Tisza partján, s nem a Tisza medre közepén lesz. A történeti múlt? A székhely iránti ragaszkodás? Múzeumba való! Van is szükség Magyarországon ilyen érzelmekre – arra Rotschild semmit sem ad!”

A szolnokiak sem maradtak adósok. A tervezett Jász Megye ugyanis Szolnok városát is magában foglalta volna, ami meglehetősen heves indulatokat váltott ki: „Mi megelégszünk azzal, hogy magyarok vagyunk, és nem óhajtunk ezen felül még jászok is lenni.” – írták. A vitát végül az döntötte el, hogy Szolnok város vezetői a Zöldfa vendéglő telkét a rajta lévő épületekkel és 30 ezer forint készpénzt ajánlottak fel a megyei székház létesítésére.

Az új vármegyeháza Szolnokon

A jász király az új megye élén

1876. június 19-én a király szentesítette a XXIII. törvény-cikket, amely kimondta Jász-Nagykun-Szolnok vármegye megalakulását Szolnok székhellyel. Az új megye a Jászságot, a Nagykunságot és Külső-Szolnok megye egy részét foglalta magában, a kiskunsági települések pedig Bács-Kiskun, illetve Pest megyébe kerültek. S míg Szolnok városa ünnepelt a törvény kihirdetése után, a Jászkun Kerület tisztségviselői utolsó közgyűlésükön meghatott szavakkal búcsúztak egymástól, az évszázados történeti összetartozástól. A búcsú fájalmát enyhítette, hogy az új megye főispánjává Kiss Miklós volt kerületi főkapitányt nevezték ki, az alispán pedig Sipos Orbán volt jászkun kerületi alkapitány lett. Emberi és politikusi nagyságát bizonyítja, hogy új tisztségében felül tudott emelkedni jászsági kötődésén, s mindent megtejt az

új törvényhatóság sikeres működéséért. Nevéhez fűződik a megyei székház megépíttetése, ami alig több mint egy év alatt elkészült. Fáradhatatlan szervező munkája nyomán három év múltán már ezt mondhatta az új megyéről: „A volt Jászkun Kerületek nyomain egy új törvényhatóság: Jász-Nagykun-Szolnok megye támadt. Egymást alig ismerő polgárok különböző törvényhatósági múlttal és emlékekkel, nem kevés kölcsönös féltékenységekkel, vágyakkal és törekvésekkel gyűjtetének össze az önkormányzati feladatok teljesítésére. S az új törvényhatóság minden tényezője – megőrizve a múltból, ami hazafias, ami jó és nemes, új köréből új erőt, akaratot, bizalmat merítve fennakadás nélkül teljesíté kötelességét.”

Ugyanakkor a két város kapcsolatában még sokáig érezhető volt az egykori vetélkedés emléke.

Sipos Orbán a „jász király”

Boldogháza az új vármegyében

A megyerendezés során Jászberény, s vele az egyre kiterjedtebb tanyavilággal rendelkező Boldogháza a Jászsági Felső járásba került, melynek központja Jászberény lett. Jászberény rendkívül sokat veszített az új megye megalakulásával. Nem csupán az évszázadokon át viselt központi rangjáról kellett lemondania, de igen jelentős bevételi forrásoktól is elesett. A jászok sérelmei sokáig fennmaradtak, s az önálló Jász Megye terve is időről időre felmerült. Hogy milyen erősen élt tovább ez a törekvés a jászságiakban, bizonyítja, hogy a rendszerváltozást követően ismét készültek tervek az önállósulásra vonatkozóan.

A megye megalakulásának idején Boldogháza még Jászberény pusztája volt, de már egyre több tanya épült a határban. Három évvel korábban elkészült a Hatvan-Szolnok közötti vasútvonal, ami kedvezően hatott a tanyásodásra, s a század végén már kápolna és iskolák is épültek a boldogházi határban. Amikor 1946-ban Jászboldogháza önálló községgé vált, a Jászsági Felső járás tagja lett.

*

Bár a Jászkun Kerület 1876-ban megszűnt, az egykori jászkun összetartozás emléke máig fennmaradt, ami külsőségekben is megjelenik. Ezt jelzi a jász és kun kapitányok választása, a viseletek újjászületése, a Jász Világtalálkozók, Kunok Világtalálkozója és más rendezvények, ahol ismét egymásra találhatnak a földrajzilag egymástól távol fekvő, de múltjukban, és hagyományaikban azonos három tájegység lakói.

Papp Izabella

Nagy Albert községünk jász kapitánya

A költöző madaraink „vándorlása”

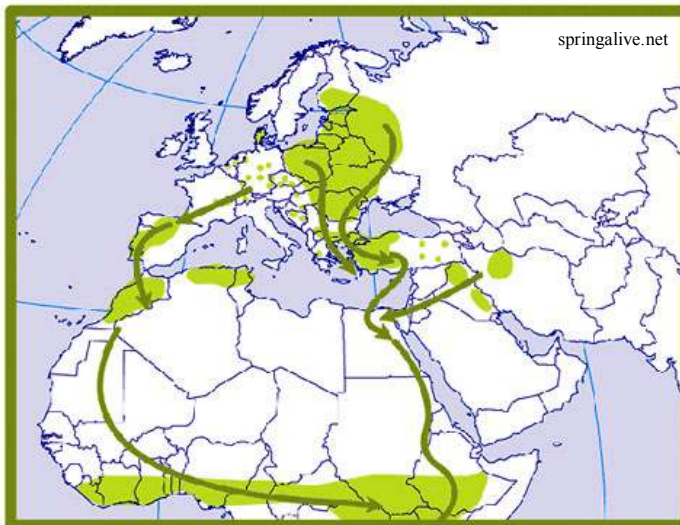
Nemsokára itt az ősz, bár az időjárás még nem mutatja ezt, de már lehet látni, hogy gyülekeznek a madarak itt-ott. Hiszen nemsokára elérkezik az idő, a költöző madarak továbbindulnak melegebb, táplálékban gazdagabb területekre.

A vándorlás okait könnyű megérteni. Az északi félgömbön a nyarak melegek, a telek hidegek, ezért a melegigényes madarak számára előnyös, ha délre vonulnak. Az északi féltekén maradvák is elkerülhetik a zord időjárást, de ha még tovább repülnek, az Egyenlítőn túl már a déli nyarat is élvezhetik.

A gólyák már augusztusban gyülekeznek, hogy megkezdjék hosszú és kimerítő vándorútjukat Afrikába. A fiatalabb példányok csapatokba verődve augusztus 20-a után hagyják el a Kárpát-medencét, míg az öregebbek megvárják a tanévkezdést, hogy helyüket az elsőéves hallgatók vegyék át, igaz, az iskolapadokban. A fecskék sem várnak sokáig, a néphagyomány szeptember 8-át, Kisasszony napját egyenesen Fecskehajtó Kisasszonynak becézte, mert ilyenkor már a szúnyogok és a legyek legfőbb ellenségei is elkezdtek készülni. Ha véletlenül tovább időznének, az számukra veszélyes utat, nekünk viszont kellemes őszt jelenthet. Az Ipoly menti falvakban úgy tartották, ha a fecskék még nem mentek el Szent Mihályig (szept. 29.), akkor hosszú ősze lehet számítani.

Az emberiség számára sokáig rejtély volt a madarak tömeges megjelenése, eltűnése. Évszázadokkal ezelőtt azt gondolták a költöző madarokról, hogy télire felszállnak a Holdra. A fecskékkel kapcsolatban pedig még egy svéd püspök is azt hirdette, hogy a lápok iszapjába ássák be magukat. A rejtélyt végül egy német szerzetes oldotta meg 1250 körül, aki pergamendarabot erősített egy füstifecske lábára a következő kérdéssel: „Mondd, fecske, hol töltöd a telet?” Bizonyára alig kapott levegőt, amikor tavasszal a fecskével együtt válasz is érkezett: „Petrus házában, Ázsiában.” Módszere azóta sem vesztített létjogosultságából, hiszen a madárgyűrűzés segítségével tömérdek ismeretet szereztünk a vándormadarak útvonalairól, életmódjáról, szokásairól, sőt az általuk hordozott betegségekről is. A tudományos igényű gyűrűzést azonban egy dán tanárnak, Hans C. Mortensennek köszönhetjük, aki 1899-ben sorszámmal és felirattal ellátott fémgyűrűvel jelölt meg 165 db seregélyt. Meglepődve tapasztalta, hogy már a következő évben viszontlátott néhányat közülük. A fehér gólyák gyűrűzését 1907-ben kezdte el, munkájához hamarosan az utolsó magyar polihisztorként emlegetett Herman Ottó is csatlakozott.

A madarak megfigyeléséhez egyre kifinomultabb módszereket, eszközöket vesznek igénybe az ornitológusok, azonban még mindig nem tudnak megnyugtató válasszal szolgálni arra a dilemmára, hogyan tájékozódnak ezek az állatok.

A fehér gólyák vonulási útvonala

Akár a picuri füstifecske gondolkodik, vagy az elegáns fehér gólyára, csodálattal kell adóznunk nemcsak az előtt, hogy minden ősze és tavasszal közel nyolcezer kilométert tesznek meg, hanem az előtt is, hogy életkoruktól, tapasztalataiktól függetlenül mindig visszatérnek a fészkhöz. A költöző madarak valószínűleg többféle eszközre támaszkodnak, némelyik támpont azonban időjárástól és napszaktól is függ, ezért megbízhatatlan. Ösztöneik, genetikai tudásuk, a táj meghatározó elemei, hangok vagy szagok, az égitestek állása, a polarizált fény és a Föld mágnességének érzékelése egyaránt segítheti őket.

A madárfajoknak közel a fele vándorol, még az olyan röpképtelen szárnyasok is, mint az emu és a nandu, gyalognak, a pingvinek pedig nagy távolságokra úsznak. A többi vándorló állathoz hasonlóan a madarak számára is a legfontosabb motivációt a bőségesebb tápanyagforrás és a biztonságosabb szaporodó hely felkeresése jelenti. A madaraknak általában gyors az anyagcseréjük, ezért gazdag táplálékellátásra van szükségük, még hozzá sűrűn, tojásaik és fiókáik pedig különleges gondoskodást igényelnek. Sok madár azért kel át hegyeken, tengereken, viharokon, hogy elkerülje a száraz vagy a hideg évszakokat, amikor kevesebb a táplálék, lelassul a vegetáció. Veszélyek is leselkednek rájuk az út folyamán, nemcsak a rájuk leselkedő ragadozókkal, a terepviszonyokkal, hanem az időjárás viszontagságaival és az emberrel is meg kell küzdeniük. A vándorlás útvonalán leselkedő ragadozók mellett komoly gondot jelenthetnek az egyik évről a másikra felépített betondsungelek, elektromos kábelek és a globális felmelegedés miatt bekövetkező szárazság. Pedig a fecskék a hosszú repülés előtt a többi költöző madárhoz hasonlóan alaposan felkészülnek az útra, mivel hatalmas energiatartalékra van szükségük. Indulás előtt vedlenek, lecserélik kopott tollazatukat, hogy jó minőségű, energiatakarékosabb tollakkal repülhessenek. Indulás előtt sok énekes madár megkettőzi tömegét: bőrük alatt komoly zsírréteget halmoznak fel. Ennek ellenére a legtöbb madárnak naponta meg kell állnia, hogy táplálkozzon és feltöltse energiatakarékait. Folyamatosan vándorolnak, és az ember folyamatosan hátráltatja akár szándékosan, akár véletlenül őket. Ezért SOHA nem szabad megzavarni a költöző madarakat sem! Gondoljunk bele, ha kevés fecskénk van, elszaporodnak a legyek, szúnyogok, és kellemetlen nyarunk lehet a következő.

Védjük, támogassuk tehát ezeket a madarakat!

Szendrei Péter

LEADER PÁLYÁZATOK

A LEADER programon belül 10-10 férfi-női kerékpár került beszerzésre a Boldogházi Gyermekért Alapítvány részéről, melyről már érintőlegesen beszámoltunk az előző számban. A pályázat pénzügyi elszámolása folyamatban van, várjuk a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési minisztérium jóváhagyását. A kerékpárokat a helyi diákok és az ideérkező vendégcsoportok táborozó tanulói részére szánta az alapítvány. Az utóbbi években minden évben sikerült vagy pályázati úton, vagy önerőből különböző nyári programokat szervezni a gyermekeknek. Ilyen volt pl. 2010-ben a Norvég pályázat környezettábora is, amely kapcsán 1-1 héten keresztül lehettek együtt a sínfalvai (román testvértelépülés) és a bol-

dogházi diákok Magyarországon és Erdélyben. Pontosan az ilyen és hasonló szabadidős programokhoz terveztük a kerékpárokat. Idén 2012-ben már használhatták is a lurkók, hiszen a Boldogházi Gyermekért Alapítvány támogatásával 2012-ben immáron 30. alkalommal megrendezésre került a

Tiszapüspöki tehetséggondozó és kutató tábor Rigó Andrásné és Szendrei Péter közreműködésével. 18 boldogházi tanuló vett részt az izgalmas programsorozaton, ahol a gyermekek növényismerettel, éjszakai kisemlős csapdák tanulmányozásával, szakoktató közreműködésével madarászással, gyűrűzéssel, rovarpreparálással stb. foglalkozhattak. Természetesen az ismeretterjesztő kötött jellegű programok mellett jutott idő a feltöltődésre is, rengeteg szabad programmal, kerékpározásra a Tisza körül, fürdésre, éjszakai bográcsolásra és hagyományos kenyérlángos sütésre is. A boldogházi gyermekek több díjat is nyertek, amelyhez gratulálunk.

Boldogházi Gyermekért Alapítvány

Új Magyarország Vidékfejlesztési Program

A jászboldogházi polgárőrség robogók beszerzésére és térfigyelő kamerák fejlesztésére pályázott a LEADER programban két külön projektben. A polgárőrség hivatalosan 1996-ban kezdte meg működését, azzal a céllal, hogy a közbiztonságot a rendőrséggel partnerségben fenntartsa, a közrendet és a közlekedésbiztonságot ellássa, önkéntes tűzoltásban, mentésben, katasztrófa elhárításban, rendezvények biztosításában, prevencióban részt vesz.

Sajnos az egyre nehezebb gazdasági körülmények következtében az önkormányzat is kevésbé tudja támogatni a civil szerveződé-

ket, ezért minden kiadást alaposan meg kell fontolni. A településőrség megszűntetése óta ismét fontos szerep hárul a polgárőrökre. Jászboldogháza külterületén a mezőgazdasági károk okozása a legjellemzőbb. A polgárőrségnek jelenleg egy suzuki swift áll rendelkezésre, ami sok esetben nem alkalmas a külterületi nehéz terep megközelítésére. Emellett, ha az egyetlen polgárőr jármű máshol teljesít, a polgárőröknek

nincs más eszköz, amivel intézkedni tudnak bármilyen ügy esetén. Másik autó vásárlásában nem tudnak gondolkodni, hiszen az üzemeltetése és a cégautó adó olyan terheket róna az egyesületre, amivel nem tudnának megbirkózni.

A polgárőrség munkája napjainkban egyre jobban felértékelődik a megnövekedett garázda jellegű elköve-

tések és lopások kapcsán. Sajnos a rendőrség a leterheltsége miatt nem mindig képes megfelelő időben és hatékonysággal fellépni az elkövetők ellen. Cél volt beszerezni 3 robogót, ami nagyban segíti a polgárőrség munkáját. Egyrészt fontos szempont, hogy csökkentsék az üzemanyag fogyasztás költségeit úgy, hogy az ne menjen a munka rovására. Másrészt pedig ne terhelje cégautó adó ezeket a

járműveket, amivel ki tudják küszöbölni másik autó vásárlását, ami komolyabb működtetési költségeket róna az egyesületre. A boldogházi lakosok megszokták, hogy számíthatnak a helyi polgárőrségre, ezért a biztonságérzetük vonatkozásában kezelik ezt az ügyet kiemelt fontossággal. A robogókkal egyszerre több helyszínen is tudnak teljesíteni, és biztosítani a területet, amíg a rendőrség ki nem ér.

A térfigyelő rendszer fejlesztése a már meglévőt gondolta tovább. Jelenleg 16 kamera kép figyeli éjjel nappal a település gócpontjait. Emellett egy nagyon

korszerű hőkamerás felderítő rendszer és egy autóba szerelt vevőegység is segíti a polgárőrség munkáját. A környező települések legfejlettebb rendszerét működtetik így Joó-Kovács Balázs vezetésével a boldogházi önkéntesek. A projektek elszámolása folyamatban van.

Jászboldogházi Polgárőr Egyesület

ÚJ MAGYARORSZÁG
VIDÉKFEJLESZTÉSI PROGRAM
2007-2013

Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alap:
a vidéki területekbe beruházó Európa

SZÉCHENYI TERV

JÁSZBOLDOGHÁZA

Rekultiválandó terület: 15.000 m²
 Rekultiváció típusa: helyben
 Rekultiváció tervezett időpontja: 2012.10.24-2013.01.28.

Rekultivációs munkák menete

A megfelelő engedélyek beszerzését követően a kivitelező átveszi a munkaterületet és megkezdődhet a rekultiváció.

Az első fázisban a helyszíni előkészítő munkák elvégzése történik:

- * fertőtlenítési, rágcsálóirtási munkák;
- * növényirtás;
- * területelőkészítés;
- * a hulladék átdeponálása.

A helybentörténő rekultiváció esetén a munkálatok második fázisában a kivitelező a rekultivációs rétegrend kialakítását (a lerakott hulladék "szivárgásmentes becsomagolását", a zárórétegek kialakítását) végzi el:

- * hulladéktest rendezése;
- * kiegyenlítő réteg kialakítása;
- * takaró réteg kialakítása;
- * talajvizsgálat.

A munkálatok harmadik fázisában a befejező munkálatok zajlanak:

- * hulladék elszállítása;
- * növénytelepítés, tereprendezés;
- * monitoring kutak építése, vizvizsgálat.

A rekultivációs munkák a műszaki átadás-átvétel folyamatával fejeződnek be.

A projekt keretében a tervező és kivitelezési munkálatokat a „Jászberény 31” Konzorcium végzi, melynek tagja a Duna Aszfalt Kft., a Geohidroterv Kft. és a Mento Kft. A műszaki ellenőri feladatokat is ellátó mérnökszervezet az OVIBER Kft. A projektmenedzsment feladatokat a Forrás Unió Kft. biztosítja.

Lakossági tájékoztatás

A REGIO-KOM Társulás a projekt indulásáról tájékoztató szórólap formájában értesíti a lakosságot. A hulladéklerakó területén kihelyezésre kerül a projekt tábla.

A projektről és a kivitelezési munkákról a www.regiokom.hu weboldalon a **rekultiváció** címszó alatt folyamatosan tájékozódhat.

További információ:

REGIO-KOM Térségi Kommunális Szolgáltató Társulás

5100 Jászberény, Lehel vezér tér 18.

E-mail: tarsulas@regiokom.hu

Honlap: www.regiokom.hu

Nemzeti Fejlesztési Ügynökség
www.ujszechenyi-terv.gov.hu
 06 40 638 638

A projekt az Európai Unió támogatásával,
 a Kohéziós Alap társfinanszírozásával valósul meg.

Vidékfejlesztés a jázsági felsőoktatásban

A Szent István Egyetem Alkalmazott Bölcsészeti és Pedagógiai Kara valamint az Agraria-Apure Vidékfejlesztő Egyesület közös TÁMOP pályázata 2010 nyarán kapott a Nemzeti Fejlesztési Ügynökségtől támogatást. A siker kulcsa a szociális és a vidékfejlesztő képzés összekapcsolásának modellértékű elgondolása. A pályázat megvalósítása 2010 júliusában kezdődött meg.

„Olyan nemzedékre van szükségünk, amely a megváltozott gazdasági helyzetben is szilárdan állja meg a helyét, foglalkozási körében végrehajtja a viszonyok és a gazdasági érdekek által megkívánt változtatásokat, s akkor sem esik kétségbe, ha a viszonyok hatása alatt más foglalkozási ágra kell áttérnie.” Ez a gondolat akár napjaink értelmiségi beszélgetéseiben is elhangozhatna, de mindezt Klebersberg Kunó, egykori vallás-és közoktatási miniszter írta. Ahhoz, hogy egy „nemzedék” szemléletváltását segítsük változtatni kell a hagyományos képzések üzenetén is. A szociális munka képzés eddig többnyire a leszakadó csoportok érdekképviseletét ellátó szakmaként definiálta magát, ebben a képzési modellben azonban a térségi, közösségi érdekképviselet lesz a kulcsszó. A hagyományos segítség eszközei mellett a vidéki társadalom fejlesztésének tudástára is szerepel a tananyagban.

Különösen a gazdasági válságok idején nem elhanyagolható szempont a vidékfejlesztő szociális munka preventív jellege. Ez a tudáscsomag, tudástípus képes fokozni a közösségek, helyi társadalmak megtartó erejét, erősíteni és gyakorlattá szervezni az emberek közötti szolidaritást. Alkalmas továbbá arra is, hogy a helyi közösségek azonosítsák saját társadalmi szükségleteiket és megszervezzék új intézményeiket. Természetesen hozzátartozik a képhez az is, hogy a vidékfejlesztési szociális munka nemcsak a sérülékeny csoportokkal foglalkozik, hanem az innovációra érzékenyebb társadalmi közösségek (középosztály) fejlesztésével is. Tulajdonképpen ez a (pedagógiai vagy életvezetési) reaktiváció kérdése, amely a vidéki térségek számára létfontosságú.

A pályázatban vállalt modulok, tömbszemináriumok segítik azt, hogy érzékenyítsük a helyi szakembereket ahhoz, hogy

képesek legyenek a vidék problémáit együttesen (fejlesztői és segítő szemmel) kezelni. A vidékfejlesztő szociális munkát tehát lehet önálló szakmaként és interdiszciplináris területként is értelmezni.

A szűkebb régió vidékfejlesztési tudásközpontja

Minden felsőoktatási elképzelés, szakfejlesztés akkor hatékony, ha be tudja vonni, meg tudja szólítani a térség gyakorlati szereplőit. Ugy gondoljuk, hogy az Agrár és Falusi Ifjúsági Körök Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Egyesületének szemlélete, tevékenysége, hazai és külföldi kapcsolatrendszere garantálja azt, hogy emeljük és szélesítsük a felsőoktatási képzések színvonalát; kínálatát.

A vidékfejlesztési szociális munka képzés, mint specializáció, illetve a már diplomások számára ingyenes szakirányú továbbképzésként indult útjára.

Bővebb információ: www.abpk.szie.hu

*Dr. Szarvák Tibor - tanszékvezető
Pap Béla - doktorandusz*

KÉPES HÍREK

Megtelt a nagyterem az elszármazottak találkozóján

**Szörös Boglárka
verssel köszöntötte a
megjelenteket**

Az iskolások tánca

A 80 évesek elfújják a gyertyát

Az ünnepeltek

A 70 évesek elfújják a gyertyát

Jó hangulatban

Az 50 éves Ervin atya köszöntése

Házasságkötés

Rác Andrea - Velkei István

2012.08.18.

Dr. Fehérváry Mária - Kocza Tibor

2012. 09.01.

Búcsúszunk

Nagy Jánosné (Bajnok u. 8.)	(1931-2012)
Muhari András	(1925-2012)
Nagy Kálmán	(1936-2012)
Palotai István	(1943-2012)
Kis István	(1974-2012)
Almási Ferenc	(1960-2012)
Dr. Szedő Józsefné	(1944-2012)
Lónyai Árpád	(1926-2012)

Boldogházi HÍREK

Felelős szerkesztő:

Konkoly BélánéSzerkesztők: **dr. Fehérváry Mária****Papp Izabella****Zrupkó Ferencné**

Tervezőszerkesztő

Gerhát Károly

Felelős kiadó:

Községi Önkormányzat**Készült:**

Polgármesteri Hivatal

Jászboldogháza